

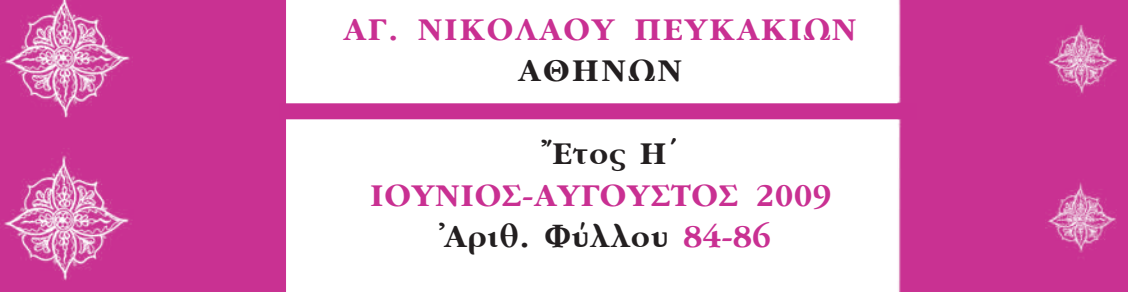

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος Η΄
ΙΟΥΝΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009
Άριθ. Φύλλου 84-86

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Δέν πρέπει νά έμπιστευθοῦμε τήν Πατριδα μας στους πολιτικούς πού τήν κατέστρεψαν (π. Β. Θ. Β.)	151
02. Χρέος μας ή ενίσχυση τῆς Ἱεραποστολῆς (Ἱ. Αρχιμ. Χρυσ. Παπαθανασίου)	154
03. Θῆναι ή Ἑλλάδα Ὁρθόδοξο Κράτος; (Μαρίνα Διαμαντῆ)	156
04. Χρειάζεται δουλειά γιά νά ξαναζωντανέψη ή ἐπαρχία (π. Γεώργιος Χάας)	158
05. Ποτέ τίποτα δέν κατασκευάσθηκε τυχαία (ἀνώνυμος)	162
06. Ἐπόσταγμα Ὁμιλιῶν-Συζητήσεων μέ θέμα τίς «Ἐξομολογήσεις» τοῦ ἁγ. Λύγουστίνου μέ ὁμιλητή τόν π. Βασίλειο Βολουδάκη (Ἰ. Ἄννα Μανωλάκη)	164
07. Ἡ Θεολογία στά Μαθηματικά ἢ τά Μαθημα- τικά στήν Θεολογία; (Χ. Καμπερογιάννης)	173
08. Ἄνώφελες καί κερδοσκοπικές οἱ Τράπεζες Βλαστοκυττάρων (Νίκη Λούβρου)	176
09. «Αἰκατερίνη Σιάκκα» ὀνομάσθηκε ή αἴθουσα Ἐνοριακῆς Κατηχίσεως (π. Πασχ. Γρίβας)	177

ἐνοριακή ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ζήσης καί Ἰ. Ἐφν Χαρίση
εἰς μνήμην τῆς μητέρας τους
Εἰρήνης

**ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΘΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ
ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ**

Οί Εὐρωεκλογές θέτουν καί πάλι τούς Χριστιανούς πρό τῶν εὐθυνῶν τους καί μάλιστα μέ τρόπο ἐπιτακτικό καί κατεπείγοντα.

Ἀφήσαμε ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί γιά 200 χρόνια, μετά τή δολοφονία τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια, τή διακυβέρνηση τῆς πατρίδος μας ἀποκλειστικά σέ ἀνθρώπους πού εἶχαν ἀπό χαλαρή ἕως ἐχθρική σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Ἔτσι, χωρίς ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί νά τό “πάρουμε χαμπάρι”, ἔγινε καθεστώς πιά, νά μὴν εἶναι οἱ κυβερνήτες μας ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλλά ἄνθρωποι πού ἔχουν περιθωριοποιήσει στήν προσωπική τους ζωή τήν πνευματική ἐκκλησιαστική ζωή καί ἔχουν ἀποκοπεῖ ἀπό τό ἱερό ἐξομολογητήριο καί το ἱερατικό ἐπιτραχήλιο.

Σάν τέτοιου εἴδους ἄνθρωποι, ἄρχισαν νά διαλαλοῦν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν πρέπει νά ἔχη καμμιά ἀνάμιξη στή δημόσια ζωή, πού τήν βάπτισαν πολιτική. **Τό κήρυγμά τους αὐτό, πού ἀπορρέει ἀπό τήν ἀποκεκομμένη ἀπό τήν Ἐκκλησία ζωή τους, τό υἱοθέτησαν, δυστυχῶς, κληρικοί καί πιστοί χριστιανοί, ἀφήνοντας τούς πολιτικούς νά ὀργιάζουν παντοιοτρόπως καί νά μονοπωλοῦν τή διαχείριση τῆς δημόσιας ζωῆς, ξεφτίζοντας ἀργά καί μεθοδικά κάθε ὄσιο καί ἱερό τῆς πατρίδος μας, μέ ἀποτέλεσμα ἡ θεοῦφαντη στολή τοῦ ἡθους τοῦ Γένους μας νά γίνη ἄθλια σάν τίς πεποιθήσεις, τήν προσωπική ζωή καί τή νομοθεσία τῶν ἀρχόντων πού μᾶς κυβέρνησαν ὅλα αὐτά τά χρόνια.**

Εἶναι καιρός νά ἐπανασυνδεθοῦμε μέ τούς Πατέρες πού μᾶς ἐλευθέρωσαν καί νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι τό Γένος μας ἐγκατέλειψε τήν ἀρχαιοελληνική εἰδωλολατρία καί ἐγκολπώθηκε τήν Χριστιανική πίστη καί ζωή καί ταυτίστηκε μαζί της.

Αὐτό δέν ἔγινε γιά πέντε-δέκα χρόνια ἀλλά βιώθηκε σέ ἀπόλυτο βαθμό ἀπό τή βασιλεία τοῦ Ἁγίου καί Μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι καί τή δολοφονία τοῦ Καποδίστρια. Βιώθηκε, δηλαδή, γιά 1500 χρό-

νια καί μετά ...ἄρχισε τό ξέφτισμα!...

Τό ἐρώτημα πού τίθεται στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν χριστιανῶν εἶναι ἀμείλικτο: Θά θυσιάσουμε 1500 χρόνια πνευματικῆς ζωῆς (γιά νά ἀφαιρέσουμε τά ἄλλα 2000 χρόνια θεοσεβείας –εἰδωλολατρικῆς μὲν, ἀλλά θεοσεβείας– τῶν ἀρχαίων προγόνων μας), γιά τά 200 χαμένα χρόνια πού σηκώσαμε τά χέρια ψηλά καί παραδοθήκαμε ἀμαχητί σέ συντεταγμένες ἢ ἀσύντακτες ομάδες ἀνθρώπων πού ἐκτελοῦσαν διατεταγμένη ὑπηρεσία τῶν ξένων δυνάμεων, μέ μοναδικό σκοπό τόν ἀφανισμό τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως; Θά ἀφήσουμε νά φύγη, τελικά, ἡ ψυχή τοῦ ἔθνους μας, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καί ζωή, γιά νά μᾶς καταστήσουν ἕνα «πτῶμα ἐξαίσιον» μακιγιαρισμένο μέ τή ματαιότητα, τήν ἐξαλλοσύνη, τήν ἀπόγνωση καί τή σχιζοφρένεια τοῦ ἐκτός τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ κόσμου; Ὁχι βέβαια!

Μέχρι σήμερα ἡ Ἐκκλησία, ὑπαιτιότητα τῶν ἐκφραστῶν της, ἔμεινε ἀπλῶς θεατῆς στήν κατακρεούργηση τῶν Παραδόσεων καί τοῦ ἥθους τοῦ ἔθνους μας. Κάποιοι δέ, δέν ἔμειναν ἀπλῶς θεαταί, ἀλλά συνέπλεξαν ἄνομα ὑλικά συμφέροντά τους καί «συνευδόκησαν τοῖς πράξασι». Τό χαρμόσυνο μήνυμα μέσα στή ζοφερή αὐτή ἀτμόσφαιρα, ὅπου ἡ πατρίδα μας βιώνει τήν ἀπόγνωση, εἶναι ἡ ἀφύπνιση πολλῶν Πνευματικῶν Πατέρων καί πλήθους πιστῶν ἀνθρώπων, πού συνειδητοποίησαν ὅτι ἡ μοναδική μας ἐλπίδα εἶναι ἡ ἐπανασύνδεση τῆς δημόσιας καθημερινῆς ζωῆς μέ τήν Ὁρθοδοξία. Γιατί τό ἔθνος μας ἀξίζει νά ὑπάρχη, μόνο ὅταν ταυτίζεται μέ τήν Ὁρθοδοξία! Γι' αὐτό, ἄλλωστε, τό ἔθνος μας ἀποκαλεῖται κατά τίς ἱερές Ἀκολουθίες «εὐσεβές ἔθνος». Ἡ ἐπανάσταση τοῦ '21 ἔγινε «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν Πίστη τήν Ἁγία καί τῆς Πατρίδος τήν ἐλευθερία», δέν ἔγινε γιά τῆς Εὐρώπης τήν κυριαρχία! Αὐτή ἦταν ἡ συνείδηση τοῦ ἔθνους μας.

Σ' αὐτό τό ἔθνος θέλω νά ἀνήκω! Στό ἔθνος πού ταυτίζεται μέ τήν Ἐκκλησία του, καί καλῶ ὅλους τούς Ἕλληνες νά ἐκφραστοῦν ἐλεύθερα καί νά εἰποῦν ἂν θέλουν νά ἀνήκουν στό ἅγιο ἔθνος μας ἢ στό ἄθλιον ἔθνος πού διαμορφώνουν ἐδῶ καί 200 χρόνια ἀδιάφοροι ἢ καί ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ Κυβερνήτες μας.

Ἐπαναλαμβάνω αὐτό πού εἶπα καί ἄλλοτε δημόσια: «Εἶναι καιρός νά μετρηθοῦμε! Νά διαπιστώσουμε ἂν, σάν ἔθνος, πραγματικά θέλουμε νά ξαναγίνη ἡ Ἑλλάδα τόπος πνευματικός ἢ ἂν, τελικά, ἔχουμε τόσο πολύ λιγιστέψει, ὅποτε μόνο ὁ Θεός ἔχει πιά τό λόγο γιά τό τί θά ἀπογίνουμε».

Στό προσκλητήριο αυτό, ἤδη, ἀνταποκρίθηκαν πολλοί Πνευματικοί Πατέρες καί ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ζήτησαν νά γίνη εὐρύτερος θεολογικός διάλογος, ὥστε νά βεβαιωθοῦμε ὅλοι ὅτι δέν εἶναι ἡ δημόσια ζωή μονοπώλιο μιᾶς μερίδος τυχάρπαστων ἀνθρώπων –ἔστω καί ἂν αὐτοί ἐκλέγονται– ἀλλά εἶναι πρωτίστως εὐθύνη ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ποιμένων της, ἀφοῦ, γιά μᾶς τούς πιστούς, «πᾶσα ἐξουσία» ἀνήκει στόν Χριστό καί, συνεπῶς, στήν Ἐκκλησία Του, ἀπό τήν ὁποία ἐκπορεύονται καί διανέμονται οἱ ἀρμοδιότητες - ἐξουσίες κάθε δημοσίου λειτουργήματος.

Καρπός αὐτοῦ τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου ἀλλά καί τῆς αὐταπαρνήσεως πνευματικῶν ἀνθρώπων, πού ἀγαποῦν τόν Χριστό καί θέλουν νά κυβερνήσῃ Αὐτός τήν πατρίδα μας, ὑπῆρξε ἡ Παράταξη «ΚΟΙΝΩΝΙΑ» πού ἀποσκοπεῖ καί ἐπαγγέλεται νά ἐπαναφέρῃ τήν διακυβέρνηση τῆς χώρας μας στό ἦθος τοῦ μοναδικοῦ χριστιανοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, Ἰωάννου Καποδίστρια.

Τά μέλη τῆς Παρατάξεως αὐτῆς ποθοῦν νά ταυτισθῇ ἡ πνευματική ζωή μέ τήν δημόσια ζωή, γιατί ἡ ἔννοια πολιτική εἶναι ἐφεύρημα ἐκείνων, πού ἀπό Χριστοκεντρικό, ἔκαναν ἀνθρωποκεντρικό, δηλαδή ἀπάνθρωπο τό πολίτευμα.

Γι' αὐτό ἡ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ» δέν εἶναι κόμμα. Γιατί δέν κομματιάζει, ἀλλά ἐνώνει τούς Χριστιανούς. Εἶναι ἡ μοναδική Παράταξη στή χώρα μας πού ἔχει Πιστεύω της τήν ἀπόλυτη συμπόρευση Κλήρου καί Λαοῦ. **Καί ἐντός τοῦ Ναοῦ καί ἐκτός τοῦ Ναοῦ.** Τέτοια Παράταξη δέν ὑπῆρξε ποτέ μέχρι σήμερα στήν πατρίδα μας.

Ἡ μοναδικότητά της δέν βρίσκεται στά πρόσωπα πού τήν ἀπαρτίζουν –παρ' ὅτι εἶναι ὅλα πολύ ἀξιόλογα– ἀλλά στό Θεολογικό της **ὑπόβαθρο**, τό ὁποῖο πρέπει νά μείνῃ ἀμετακίνητο πάση θυσία γιά νά ἔχῃ ἡ Παράταξη αὐτή παντοεινά τή στήριξη τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐτσι, στηρίζοντας τήν Παράταξη αὐτή, δέν αισθανόμαστε ἐμεῖς οἱ κληρικοί κομματάρχες, ἀλλά Ποιμένες, ἀφοῦ καί ἡ δημόσια ζωή ἀνήκει καί αὐτή στήν Ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας.

Χάριτι Θεοῦ δέν εἶμαι μόνος! Εἶναι πολλοί οἱ Πνευματικοί Πατέρες πού συμπορεύονται καί εὐλόγησαν πνευματικά τους παιδιά νά πολιτευθοῦν μέ τήν «ΚΟΙΝΩΝΙΑ», γιατί βεβαιώθηκαν ὅτι πρόκειται γιά μιᾶ Παράταξη πού ταυτίζεται ἀπόλυτα, στά πάντα, μέ τό Πιστεύω τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαιώθηκαν ὅτι πρόκειται γιά μιᾶ ἐνωτική Πρόσκληση τῶν διεσκορπισμένων τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἀπό τά «συντετριμμένα» κομματικά «φρέατα», στή βίωση τῆς ἐν Χριστῶ ζωῆς.

π. Β. Ε. Β.

Ἄλλο Ἱεραποστολή καί ἄλλο προσηλυτισμός

ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ

Η ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Η ἀναστάσιμος περίοδος ὡς καί οἱ ἑορτές τῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν ἀπό τή Θεσσαλονίκη Κυρίλλου καί Μεθοδίου (11/5), τῆς Σαμαρείτιδος (Κυριακή 17/5), τῆς ἁγίας Λυδίας τῆς Φιλιππησίας (20/5) τῶν ἁγίων θεοστέπων βασιλέων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης (21/5) καί κυρίως τῆς Πεντηκοστῆς φέρνουν στό προσκήνιο τό σπουδαῖο θέμα τῆς Ἱεραποστολῆς.

Ὅλοι οἱ παραπάνω ὑπῆρξαν στόν αἰῶνα στόν ὁποῖο ἔζησαν καί σίς συνθήκες τῆς ἐποχῆς τους μεγάλες ἱεραποστολικές προσωπικότητες, οἱ ὁποῖες κατόρθωσαν νά μεταφέρουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ σέ πολλούς τόπους. Τό ἱεραποστολικό τους ἔργο ἦταν μεγαλειῶδες, ὄχι μόνο ὑπό τήν ἔννοια τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν λαῶν ὅπου ἐπῆγαν, ἀλλά καί ἐξ ἀπόψεως φιλάνθρωπίας καί ἐκπολιτισμοῦ.

Ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀείποτε ὑπῆρξε ἱεραποστολική Ἐκκλησία, γιατί τό πνεῦμα τῆς ἱεραποστολῆς ἀποτελεῖ στοιχεῖο τῆς αὐτοσυνειδησίας της, καθ' ὅτι, ὅπως δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει Ἐκκλησία χωρίς λειτουργική ζωή, ἐξίσου εἶναι ἀδιανόητο Ἐκκλησία χωρίς ἱεραποστολική ζωή, ἀφοῦ ἡ θεία ἐντολή εἶναι « Ἴδού ἐγώ ἀποστέλλω ὑμᾶς » (Ματθ. 10:16) καί «πέμπω ὑμᾶς» (Ἰω. 20:21) καί τό «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. 28:19). Εἰδικότερα ὁ Ἄπ. Παῦλος αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ὑπογραμμίσει ὅτι « Ἐλλησί τε καί βαρβάροις, σοφοῖς καί ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί » (Ρωμ. 1:14) καί «ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται, οὐαί δέ ἐμοί ἐστίν, ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι» (Α' Κορ. 9:16) καί, βεβαίως, οἱ Ἀπόστολοι διεκήρυξαν ὅτι «οὐ δυνάμεθα ἡμεῖς ἄ εἶδομεν καί ἠκούσαμεν μή λαλεῖν» (Πραξ. 4:20).

Ὡστόσο ὀφείλουμε νά κάμνουμε τή διάκριση μεταξύ τῶν ὄρων «ἱεραποστολή» καί «προσηλυτισμός». Δέν εἶναι τό ἴδιο διότι στό περιεχόμενο τῆς ἐννοίας τοῦ προσηλυτισμοῦ περιέχεται ἡ ἀνέντιμη προσπάθεια διεισδύσεως στή θρησκευτική συνείδηση τοῦ ἄλλου δι' ἀπατηλῶν ἢ ἀθεμίτων μέσων, ὅπως διά τῆς βίας, ἀπειλῆς, ποικίλης οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως, κουφότητος, ἀπειρίας, ἐπιδασιλεύσεως παροχῶν κ.λπ. Ἄλλωστε κατά τό ἄρθρο 13 παράγρ. 2 ἐδ. γ' τοῦ Ἑλλ. Συντάγματος «ὁ προσηλυτισμός ἀπαγορεύεται» καί εἶναι ἔγκλημα τυπικό κατά τούς Ν. 1363/1938 καί 1672/1939, οἱ ὁποῖοι κατά τή

νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου διειτήρησαν τὴν ἰσχὺ τους καί μετὰ τὴν εἰσαγωγή τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Εἶναι γεγονός ὅτι τὰ νεότερα χρόνια τίθεται ἐπι τάπητος τὸ θέμα τῆς ἐξω-τερικῆς ἱεραποστολῆς. Πρῶτο τὸ σεπτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας, οἱ Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Κύπρου ἐνίσχυσαν τὰ μέγιστα τὶς ἱεραποστολικές προσπάθειες ἀνά τὴν οἰκουμένη καί ἴδρυσαν ἐξαιρετικά ἱεραποστολικά κέντρα στὶς κατά τόπους Ἱερές Μητροπόλεις. Ἀναδείχθησαν πράγματι φλογεροὶ στὴν πίστη καί στὴ δράση ἱεραπόστολοι καί μάλιστα σήμερα κυκλοφοροῦν ἀξιόλογα ἱεραποστολικά περιοδικά, ἤδη πέντε εἰς ἀριθμὸν στόν ἐλλαδικό χῶρο. Τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἔχει εὐαισθητοποιήσει καί πολλές ὀμάδες ἐπιστημόνων, ἰατρῶν, νοσηλευτριῶν, ἐκπαιδευτικῶν, μεταφραστῶν, γεωπόνων, μηχανικῶν, βιολόγων οἱ ὅποιοι διαθέτουν χρόνο καί χρήμα γιὰ τὴν ἱερὴ αὐτὴ ὑπόθεση. Σ' αὐτοὺς τοὺς συνανθρώπους μας ἀξίζει κάθε ἔπαινος. Νά ἀναφέρουμε δύο μόνο παραδείγματα. Πρῶτον, κάθε καλοκαίρι μία ὀμάδα, κυρίως ἰατρῶν, ἀποτελούμενη ἀπὸ εἴκοσι μέλη μεταβαίνει ἐπὶ ἓνα μῆνα στὴν Ἀφρικὴ γιὰ συνδρομὴ στὴν ἐκεῖ ἱεραποστολικὴ δραστηριότητα. Καί δεύτερον, μία ἄλλη γυναικεῖα ὀμάδα δέκα νοσηλευτριῶν καί ἐκπαιδευτικῶν ἀφιερώνεται ἐξ ὀλοκλήρου ἐπὶ ἓνα ἔτος σὲ ἱεραποστολικὸ κλιμάκιο στὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ καί μετὰ τὴ λήξη τῆς θητείας αὐτῆς ἐναλλάσσεται μὲ ἄλλο.

Τὰ θαύματα πού συντελοῦνται στὶς ψυχές τῶν ἰθαγενῶν μὲ τὸ χριστιανικὸ ἐκπολιτισμὸ τους δίνουν τὴν πνευματικὴ δύναμη γιὰ συνέχιση τῆς Ἱεραποστολῆς μὲ περισσότερο ἀνιοδιοτελές πνεῦμα διακονίας καί αὐτοθυσίας. Γι' αὐτὸ καί ἡ ἀνάγκη νέων ἱεραποστολῶν εἶναι ἐξόχως ἐπιτακτικὴ. Ἀλήθεια πόσο σκεπτόμεθα τὸ ζωτικὸ αὐτὸ θέμα;

Τὸ ζήτημα παράλληλα εἶναι, ὅτι ἰδιαίτερος σήμερα ὁπότε ἡ νεοειδωλολατρία καί ἡ παγκοσμιοποίηση ἔχουν εἰσχωρήσει παντοῦ, πῶς ἡ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἱεραποστολή θά ἐνισχυθεῖ περισσότερο γιὰ νά συνιέλῃ ἀφ' ἑνός στὴ μετάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καί ἀφ' ἑτέρου στόν ἐξανθρωπισμὸ τῆς κοινωνίας. Μήπως ἐκτός τῶν ἰδιωτικῶν φορέων θά ἔπρεπε καί τὸ κράτος νά βοηθήσει πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση;

Ἡ ἀναζωογόνηση τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐλπίζουμε ὅτι θά φέρει πολλοὺς καρπούς, καί στὴν περαιτέρω ἐδραίωση τῶν ἀτομικῶν καί κοινωνικῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί στὴν πνευματικὴ ἀνάβαση τῶν λαῶν γενικότερα. Ἡμεῖς οἱ νεοέλληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἔχουμε ἱερώτατο χρέος νά βοηθήσουμε τὴν Ἱεραποστολή παντοιοτρόπως.

Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Κ. Παπαθανασίου

* Ὁ Ἄρχιμ. Χρυσόστομος Κ. Παπαθανασίου εἶναι Διδάκτωρ Νομικῆς καί Θεολογίας καί Ἱεροκῆρυξ Καθηδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΡΑΤΟΣ;

Ενα δημοσίευμα σέ καθημερινή ἔφημερίδα, ἀναφερόμενο στήν πρωινή προσευχή πού γίνεται στά σχολεῖα πρίν τήν ἔναρξη τῶν μαθημάτων, ἔγραφε μεταξύ ἄλλων ὅτι ἐπειδή τά παιδιά διακωμωδοῦν τήν προσευχή, θά πρέπει νά καταργηθεῖ! Ἀνάμεσα σέ ἐκπαιδευτικούς καί ἄλλους πού ἐρωτήθηκαν γιά τό θέμα, ἦσαν καί ὀρισμένοι θεολόγοι οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίστηκαν ὅτι εἶναι γελοῖο αὐτό πού γίνεται καί θά πρέπει νά σταματήσει. Διατύπωσαν τήν ἄποψη ὅτι ἡ προσευχή εἶναι προσωπική ὑπόθεση τοῦ καθενός καί ὅτι δέν πρέπει νά γίνεται δημόσια, γιατί θίγεται ἡ προσωπικότητα τῶν ἀνθρώπων πού δέν εἶναι χριστιανοί!

Μέ τήν ἴδια λογική καί οἱ ἐρωτικές περιπτώξεις εἶναι ἀκόμη πιό προσωπική ὑπόθεση τοῦ καθενός. Αὐτό ὅμως δέν μᾶς ἐμποδίζει νά γινόμαστε μάρτυρες τέτοιων ἰδιαίτερων στιγμῶν σ' ὅλους τούς δημόσιους χώρους!

Αὐτό τό ἐξωφρενικό ἐπιχείρημα, τό ὁποῖο μᾶς προβάλλουν σέ κάθε θέμα πού ἀφορᾷ στήν ὀρθόδοξη παράδοσή μας, ὅτι τάχα θίγουμε τήν προσωπικότητα τῶν ἀλλοθρήσκων μέ τίς παραδόσεις μας, θά ἦταν ἀνυπόστατο ἂν εἶχαμε τήν κοινή λογική νά ἀπαντήσουμε: Εἶναι ἡ Ἑλλάδα Ὁρθόδοξο κράτος ἢ ὄχι; Μέ ποιο κριτήριο ἐπέλεξαν τήν χώρα μας οἱ ἀλλόθρησκοι γιά νά βροῦν καλύτερη ποιότητα ζωῆς; Δέν ἤξεραν ὅτι καταφεύγουν σέ ἕνα Ὁρθόδοξο Κράτος μέ τίς συγκεκριμένες παραδόσεις καί τίς συγκεκριμένες συνθήκες διαβίωσης; Μήπως ἔγινε πρόσφατα Ὁρθόδοξη ἡ Χώρα μας; Γιατί θά πρέπει νά ἀλλάξει ἄρδην ὅλη ἡ κοινωνία μας καί ὁ τρόπος πού λειτουργοῦμε σάν κράτος, προκειμένου νά ζήσουν ἐδῶ οἱ ἀλλόθρησκοι; Τά δικά μας παιδιά, πού εἶναι χριστιανοί Ὁρθόδοξοι δέν ἔχουν προσωπικότητα πού θίγεται ὅταν στήν ἴδια τους τή χώρα, στό ἴδιο τους τό σπίτι, δέν ἔχουν δικαίωμα νά κάνουν ὅλα μαζί τήν προσευχή τους τό πρωί, νά ἀκούσουν ἕνα λόγο ἀπό τούς δασκάλους καί νά ξεκινήσουν τήν μέρα τους; Καί ἐπιτέλους γιατί θίγεται ἕνας ἀλλόθρησκος ὅταν κάθεται στήν αὐλή τοῦ σχολείου τήν ὥρα πού γίνεται ἡ προσευχή; Δέν τόν ὑποχρεώνει κανείς νά συμπροσευχηθεῖ. Θίγεται λέει, γιατί ἂν δέν πάει στήν προσευχή θά τόν κατηγορήσουν ὅτι δέν εἶναι Ὁρθόδοξος καί ἔτσι διαχωρίζεται ἀπό τά ἄλλα παιδιά. Μά, δέν νομίζω νά ἔχει κατηγορηθεῖ κανένα ἀλλόθρησκο παιδάκι ἀπό τούς συμμαθητές του ἐπειδή δέν εἶναι Ὁρθόδοξο. Ὑποτίθεται, τά Ὁρθόδοξα παιδάκια συνήθως κοροϊδεύουν οἱ συμμαθητές τους. Ἀλλά κι ἂν ἰσχύει αὐτό, γιατί εἶναι κακό νά διαχωρίζεται κάποιος; Δέν εἴμαστε ὅλοι ἴδιοι. Εἴμαστε ἴσοι ἀλλά δέν εἴμαστε ἴδιοι!

Ἄν αἰσθάνεται κανείς ἄσχημα πού δέν εἶναι Ὁρθόδοξος, ἄς γίνε Ὁρθόδοξος! Γιατί τόν ἐνδιαφέρει τί εἶναι ὁ διπλανός του;

Δηλαδή ἂν πάει κάποιος ἐπίσκεψη σέ ἕνα σπίτι καί παρουσιαστεῖ γυμνός, ποιός θά πρέπει νά ντραπεῖ; Ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ὁ ἐπισκέπτης; Ἄν θεωρεῖ ντροπή τήν γύμνωσή του, ἄς φροντίσει νά ντυθεῖ. Ἄν δέν τή θεωρεῖ ντροπή, γιατί νά αἰσθάνεται ἄσχημα;

Μέ αὐτά τά παράλογα ἐπιχειρήματα, μέ αὐτήν τήν ἄλογη λογική, ἔχει

διαστραφεῖ ἡ νοημοσύνη τῶν ἀνθρώπων σήμερα! Ἔχουμε χάσει τὰ μυαλά μας! Καί ἔχουμε καταντήσει νά ντρεπόμαστε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί νά ὁμολογήσουμε ὅτι εἴμαστε χριστιανοί. Ντρεπόμαστε νά περάσουμε μπροστά ἀπό ἕναν Ἱερό Ναό καί νά κάνουμε τό σταυρό μας. Ντρεπόμαστε νά ποῦμε στους δασκάλους ὅτι τό παιδί μας νηστεύει, ἐκκλησιάζεται, παρακολουθεῖ τίς δραστηριότητες τῶν Νεανικῶν Κέντρων τῆς ἐνορίας του. Ντρεπόμαστε γιατί θά κατηγορηθοῦμε ὅτι εἴμαστε συντηρητικοί, ὀπισθοδρομικοί καί ἐν πολλοῖς ἀνεγκέφαλοι!

Τό πρόβλημα ὅμως νομίζω ὅτι ξεκινᾷ ἀπό τούς δασκάλους. Ὃταν ὁ δάσκαλος δέν προσπαθεῖ, ἂν ὄχι νά διαμορφώσει ἦθος στά παιδιά, τοῦλάχιστον νά μήν τά διδάσκει μέ τήν συμπεριφορά του τήν χυδαιότητα, τήν ἀνηθικότητα καί τήν ἀσέβεια πρὸς κάθε ἱερό καί ἀξιοσέβαστο, τί ἀπαιτήσεις μπορούμε νά ἔχουμε ἀπό τὰ παιδιά; Ὃταν ὁ δάσκαλος πρῶτος διακωμωδεῖ τήν ἱερότητα τῆς προσευχῆς, μπορούμε νά ζητήσουμε τό λόγο ἀπό τὰ παιδιά; Ὃ δάσκαλος ἔχει ἱερή ἀποστολή, πέρα ἀπό τήν μετάδοση τῆς γνώσης στά παιδιά, νά τά βοηθήσει νά διαμορφώσουν ἦθος, νά τά μάθει νά σκέπτονται, νά σέβονται. Ὃπως οἱ γιατροί, πέρα ἀπό τήν θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν, πρέπει νά βοηθοῦν τούς ἀνθρώπους νά προστατεύονται ἀπό τίς ἀρρώστιες, νά προλαβαίνουν τίς παθήσεις, νά ἐμβολιάζονται, ἔτσι καί ὁ δάσκαλος ὀφείλει νά προστατεύει τὰ παιδιά, νά τά «ἐμβολιάζει» πνευματικά, νά τά βοηθάει νά διαμορφώνουν ἦθος καί χαρακτήρα.

Πόσοι δάσκαλοι, ὅμως, μπορούν σήμερα νά διαμορφώσουν ἦθος στά παιδιά μας; Ὃταν ἡ δασκάλα μπαίνει στήν τάξη ντυμένη μέ ροῦχα πού δέν ἀρμόζουν σέ δημόσιο χῶρο (πολύ δέ περισσότερο σέ σχολεῖο), πῶς μπορεῖ νά διδάξει τὰ παιδιά εὐπρέπεια καί ἀξιοπρέπεια; Ἄν πάλι πιστεύει ὅτι ὁ ρόλος της εἶναι ἀπλᾶ νά μεταδώσει κάποιες γνώσεις στά παιδιά, τότε γιατί διαμαρτύρεται ὅταν αὐτά δέν τήν σέβονται;

Σήμερα ἔχουμε φθάσει στό σημεῖο ἡ πλειοψηφία τῶν δασκάλων νά εἶναι ἀπό ἄθρησκοι μέχρι παντελῶς ἀδιάφοροι. Ἡ ἀποψη πού ἐπικρατεῖ εἶναι ὅτι εἶναι δικαίωμά τους νά πιστεύουν ὅ,τι θέλουν, νά μήν εἶναι χριστιανοί, νά μήν θέλουν νά διδάξουν στά παιδιά μας τίς Ὀρθόδοξες Παραδόσεις. Θά μπορούσαμε ἐμεῖς οἱ γονεῖς νά τό σεβαστοῦμε αὐτό, ἂν οἱ συγκεκριμένοι δάσκαλοι δέν ἀνοίγαν τό στόμα τους νά ποῦν τίποτε σχετικά μέ τήν Ἐκκλησία καί τήν Παράδοσή μας. Ἔλα, ὅμως, πού οἱ ἐν λόγω δάσκαλοι δέν ἀρκοῦνται νά μήν διδάσκουν τὰ παιδιά, ἀλλά καθημερινά τά κατευθύνουν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως στήν ἀσέβεια καί προσπαθοῦν νά τούς διαμορφώσουν μιά «ἄλογη» τυποποιημένη λογική, αὐτή πού ἐπικρατεῖ σέ ὅλο τό δυτικό κόσμο, στό μεγαλεῖο τῆς ὁποίας θυσιάσαμε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἑλληνας τήν ἐλευθερία τῆς σκέψης πού εἶχαν οἱ Πατέρες μας!

Ἔχουμε ἀποφασίσει οἱ ἴδιοι οἱ Ἑλληνας νά καταργήσουμε τήν Ἐκκλησία, ἐπειδή εἴμαστε προοδευτικοί καί δέν θέλουμε νά μείνουμε κολλημένοι στίς Παραδόσεις μας. Αὐτό εἶναι γεγονός καί αὐτό ἐκμεταλλεύονται οἱ ἄλλοεθνεῖς καί ἀλλόθρησκοι πού ἤρθαν στή χώρα μας. Εἶδαν τήν χαλαρότητά μας καί τήν ἀνοησία μας καί στηριζόμενοι σέ ἀνόητα ἐπιχειρήματα κερδίζουν καθημερινά ἔδαφος στόν τόπο μας. Μιά μέρα θά ξυπνήσουμε ξένοι στή χώρα μας καί θά διαπιστώσουμε ὅτι αὐτό πού μᾶς ξεχώριζε ἀπό τούς ἄλλους λαούς, αὐτό πού σφράγιζε τήν λέξη Ἑλληνας, ἦταν ἡ Ὀρθοδοξία γιά τήν ὁποία ἐμεῖς ντρεπόμασταν.

Μαρίνα Διαμαντῆ

«Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα προπάροιθεν ἔθνηκαν ἀθάνατοι» (Ἡσίοδος)

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΨΗ Η ΕΠΑΡΧΙΑ

Εφθασε Ἰούνιος μῆνας καὶ ὄλοι περιμένουμε εὐκαιρίες νὰ ἐκδρά-
μουμε στὴν ὑπαιθρο, στὴν ἐπαρχία, μακριὰ ἀπὸ τὰ ἀστικά κέντρα.
Ξαφνικὰ ζωντανεύουν κάποια «νεκρὰ μέρη» γιὰ λίγο καιρό, γιὰ
ἓνα ἢ δύο μῆνες.

Μᾶς ἀρέσουν αὐτὰ τὰ μέρη γιὰ ξεκούραση καὶ διακοπές, ἀλλὰ ὄχι
γιὰ νὰ ζοῦμε ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ λίγοι ἐναπομείναντες κάτοικοι φεύγουν
γιὰ τὶς πόλεις. Ὅπως φαίνεται ἰσχύει ἡ προτίμηση: Ζωὴ στὴν πόλη,
διακοπές στὴν ἐπαρχία. Ἄν σκεφθοῦμε καλά, δὲν κάνουμε μὲ αὐτὸ τὸν
τρόπο τίποτε ἄλλο καὶ διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν
ἐδῶ καὶ χρόνια οἱ ἐχθροὶ τῆς χώρας μας, οἱ πολιτικοὶ τῆς ἡγέτες καὶ οἱ
Εὐρωπαῖοι ἐταῖροι, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν τότε, πρὸ δεκαετιῶν, νὰ συμπε-
ριλάβουν τὴν Ἑλλάδα στοὺς κόλπους τους, κυρίως ἐπειδὴ τοὺς ἐνοχλοῦσε
ὁ ὑψηλὸς βαθμὸς τῆς αὐτάρκειάς της. Καὶ ὡς γνωστόν, ὅσο πρὸ αὐτάρκης
εἶναι κάποιος, τόσο δυσκολώτερα ἐλέγχεται. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν
προσπαθειῶν καρποφόρησαν: Σὲ λιγότερο ἀπὸ μισὸν αἶώνα καταστήσαμε
τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μία σχεδὸν αὐτάρκη χώρα σὲ μία, ἡ ὁποία δὲν παράγει
σχεδὸν τίποτε δικό της πλέον!

Πανευρωπαϊκὸ τουριστικὸ θέρετρο θέλουν τὴν χώρα μας, ἀλλοιώνον-
τας τὰ Χριστιανικὰ ἤθη καὶ βιώματα καὶ συγχρόνως καλλιεργώντας ἀνού-
σιες "παραδόσεις", οἱ ὁποῖες ἀπλῶς διαμορφώνουν ἓνα ἔντονο φολκλορι-
στικὸ κλίμα, τὸ ὁποῖο στὴ συνέχεια ὀνομάζουν "ἐθνικὲς ἰδιαιτερότητες"
ποὺ συγκινοῦν τοὺς τουρίστες καὶ ρίχνουν ἄμμο στὰ μάτια μας, ὥστε νὰ
πιστέψουμε τελικὰ ὅτι ἡ ἐνωμένη Εὐρώπη δὲν ἰσοπεδώνει, ἀλλὰ ἀντιθέτως...
καλλιεργεῖ τὶς ἰδιαιτερότητες τῶν κρατῶν μελῶν της!

Δυστυχῶς ἔπιασαν οἱ μέθοδοί τους καὶ γέμισαν τὰ μάτια μας γιὰ τὰ
καλὰ μὲ ἄμμο, μὲ συνέπεια νὰ βλέπουμε πλέον πολὺ θολά. Ὅσο θολὴ
εἶναι ἡ ὄρασή μας, ἄλλο τόσο παράλογη εἶναι ἡ ἀντίδρασή μας. Μὲ ἓνα
λόγο κυριαρχεῖ τὸ παράπονο: Ὁ καθένας θεωρεῖ τὸν ἄλλον προνομιούχο
καὶ ἀρέσκεται στὸ νὰ κλαίγεται.

Ὅλοι, ἀλλὰ ἰδιαίτερα οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐπαρχία, αἰσθάνονται παρα-
μελημένοι καὶ ἀδικημένοι καὶ νομίζουν ὅτι μὲ τὸ νὰ κάνουν θόρυβο μὲ

τό κλείσιμο τῶν δρόμων καὶ τῶν λιμανιῶν, προσελκύουν ἐνδιαφέρον καὶ τακτοποιοῦνται τὰ προβλήματα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σημερινὴ πραγματικότητα. Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ διερωτᾶται ὁ ἀπλὸς κοινὸς νοῦς: Πῶς φθάσαμε σ' αὐτὴ τὴ σημερινὴ πραγματικότητα τῆς ἐρημώσεως πανάρχαιων, ἄλλοτε πολυπληθῶν οἰκισμῶν καὶ πολιτειῶν; Καὶ τὸ πόσο πολυπληθεῖς καὶ ἀκμαῖες ἦσαν οἱ ἐπαρχίες τῆς Κεντρικῆς Ἑλλάδος π.χ. μᾶς φανερώνουν καὶ ἐορτὲς Ἀγίων τοῦ περασμένου μῆνος, τοῦ Ἀγ. Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐν Βουνένοις καὶ τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλίου, Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης. Μᾶς πληροφορεῖ ὁ συναξαριστὴς τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλίου ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Λαρίσης ἦταν ἤδη κατὰ τὸν 4ο αἰῶνα ἀπὸ τὴς μεγαλύτερες τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, στὴν ὁποία ὑπάγονταν πλῆθος ἐπισκοπῶν, οἱ ὁποῖες μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων ἔφθασαν τελικὰ τὴς 42, ἀπὸ τὴς ὁποῖες σήμερα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σώζονται μόνο οἱ ὀνομασίες σὲ κάποιες κῶμες καὶ χωριά. Ἡ τὸ ἄλλο παράδειγμα, ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου, ἡ ὁποία πολὺ γρήγορα διαδόθηκε σ' ὅλη τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κτισθοῦν μέσα σὲ μιὰ ἑκατονταετία ἀπὸ τὸ μαρτύριό του τρεῖς λαμπροὶ Βυζαντινοὶ ναοὶ στὴ μνήμη του, στὰ Βούνενα Λαρίσης, στὸν τόπο τοῦ Μαρτυρίου, στὸ Ὑψηλάντη τοῦ Ἐλικῶνος καὶ στὰ Καμπιὰ τοῦ Ὁρχομενοῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους μνημειώδεις Βυζαντινοὺς ναοὺς ποὺ σώζονται καὶ λειτουργοῦν μέχρι σήμερα. Ἀλλὰ καὶ στὴ συνέχεια κτίσθηκαν ναοὶ στὴ μνήμη του, κυρίως σὲ περιοχὰς τῆς Βοιωτίας (Θήβα, Λιβαδόστρα, Ἄσκη) καὶ τῆς Κορινθίας (Περαχώρα, Μαψώ). Αὐτὰ ὅλα προϋπέθεταν πιστοὺς πληθυσμοὺς καὶ κάποια οἰκονομικὴ εὐμάρεια.

Κάνοντας αὐτὲς τὴς διαπιστώσεις γεννιέται ἀμέσως τὸ ἐρώτημα: Πῶς μπορούσε ἡ Ἑλληνικὴ γῆ τότε νὰ τρέφῃ τέτοιους πληθυσμοὺς μὲ πολὺ λιγότερα μέσα (ἄρδευση, λίπανση, ἀγροτικὰ μηχανήματα).

Ἴσως κάποιοι ἀναγνώστες ἀναρωτιοῦνται ἐδῶ, γιατί τὰ γράφω αὐτὰ ὡς ἱερέας, καθὼς καὶ πρόσφατα, κατὰ τὴν ὀλιγόημερη διαμονή μου στὴν Ἄσκη Θηβῶν μὲ ρώτησαν, τὴ δουλειὰ ἔχει ἡ τοιχογραφία τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἐπικοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου στὸν νεόκτιστο ἐξωνάρθηκα τοῦ κεντρικοῦ Ναοῦ τοῦ χωριοῦ. Ἡ ἀπάντηση καὶ στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα εἶναι κοινὴ: Πρόκειται γιὰ ἕνα καθαρὰ πνευματικὸ θέμα, διότι ἡ φαυλότητα καὶ ἡ δολιότητα μὲ σκοπὸ τὸ γρήγορο καὶ ἄκοπο κέρδος εἶναι βαρεῖα ἁμαρτήματα καὶ αἰτία πολλῶν κακῶν.

Ἡ δὲ Ἀγία μας Ἐκκλησία ὅπου βλέπει τὸ καλὸ τὸ προβάλλει καὶ τὸ ἐνισχύει, γι' αὐτὸ καὶ συχνὰ ἀπεικονίζονται ἀρχαῖοι φιλόσοφοι στοὺς ἐξωνάρθηκες τῶν ἐκκλησιῶν ὡς προπαρασκευάσαντες τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας γιὰ τὴν ἀποδοχὴ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ

Χριστιανικοῦ βίου.

Ἐν προκειμένῳ καὶ ὁ Ἡσίοδος, τοῦ ὁποίου καὶ ἰδιαίτερα πατρίδα ἦταν ἡ ἀρχαία Ἄσκρα, κοντὰ στὸ σημερινὸ χωριὸ Ἄσκη, μᾶς χρησιμεύει ὡς παράδειγμα ἐναρέτου, δικαίου, τιμίου καὶ γνησίου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος βίωσε τὴν ἠθικὴ διδασκαλία πρὸ Χριστοῦ, καὶ μᾶς ἄφησε αὐτὸ τὸ βίωμά του ὡς παρακαταθήκη μὲ τὸ ἔργο του «Ἔργα καὶ Ἡμέραι». Τὸ ἔργο αὐτὸ περιέχει συγκεκριμένες ὁδηγίες πρὸς τὸν ἀδελφό του, τὸν Πέρση, ὁ ὁποῖος παρανόμως ἄρπαξε μὲ δωροδοκία τῶν δικαστῶν ὅλη τὴν κληρονομιά τοῦ πατέρα τους, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μεριδίου τοῦ Ἡσιόδου. Ἀντὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἐνεργείας ἐναντίον τοῦ Πέρση τοῦ ἀφιέρωσε αὐτὸ τὸ ἔργο, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ ἀδιέξοδο τῆς ἀπάτης του καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια, πῶς μπορεῖ νὰ ζῆ καὶ δίκαια καὶ ἀξιοπρεπῶς καὶ θεαρέστως καὶ νὰ εἶναι καὶ ἀληθινὰ εὐτυχής.

Παραθέτουμε μερικές ἀπὸ τὶς συμβουλές πού τοῦ δίνει, σὲ μετάφραση τοῦ Παναγῆ Λεκατσᾶ, ἐκδ. Ζαχαρόπουλος:

«Μά, ὦ Πέρση, ἄκουε σὺ τὴ δικαιοσύνη καὶ μὴ συνδουλίζεις τὴν ἀδικία. Γιατὶ ἡ ἀδικία εἶναι ὀλέθρια γιὰ τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους· ἀκόμα καὶ οἱ μεγάλοι δυσκολεύονται νὰ τὴ σηκώσουν καὶ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς λυγοῦν, τὴ μέρα πού ἀναπάντεχες καταστροφές συντύχουν. Ἡ δικαιοσύνη, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα τῆς θριαμβεύει ἐναντία στὴν ἀδικία» (στίχ. 213-218).

«Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ μιλήσω, Πέρση, πού σταλιά μυαλὸ δὲν ἔχεις. Τὴν κακομοιριά τὴ βρίσκει κανεὶς μὲ τὸ σωρὸ καὶ πολὺ εὐκόλα· ἴσως εἶναι ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ σ' αὐτὴ κι' ἡ ἴδια πολὺ κοντὰ στὸν ἀνθρωπο βρίσκεται. Ἀλλὰ μπροστὰ στὴν ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἔχουν βάλει τὸν ἰδρῶτα (Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροισεν ἔθηκαν ἀθάνατοι). Μακρὺς καὶ ἀνήφορος καὶ τραχὺς εἶναι στὴν ἀρχὴ ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ σ' αὐτή. Μὰ ὅταν φθάσῃς στὴν ἄκρη του, εὐκόλη φαίνεται, ὅσο καὶ νᾶναι πολὺ δύσκολη» (286-292).

Στὴ συνέχεια ἐπισημαίνει ὁ Ἡσίοδος ὅτι ἡ τίμια ἐργασία δὲν θὰ μᾶς ἀξασφαλίσει μόνο τὸ ψωμί μας, ἀλλὰ θὰ ἐπιφέρει καὶ πλοῦτο, τιμὴ καὶ θάρρος. Ἀντιθέτως κάθε κέρδος πού ἀποκτᾶται χωρὶς προσωπικὸ κόπο, ἔχει μόνο προσωρινὸ χαρακτῆρα καὶ ἐπὶ πλέον φέρνει καὶ ἠθικὴ φθορὰ καὶ κατάπτωση: «Τὰ πλοῦτη δὲν πρέπει νὰ τὰ φέρνῃ ἢ ἀρπαγὴ· ἐκεῖνα πού δίνει ὁ θεὸς εἶναι πολὺ συμφερότερα. Μπορεῖ κανεὶς μὲ τοῦ χεριοῦ τὴ βία, μεγάλο νὰ ἀποκτήσῃ πλοῦτο, μπορεῖ καὶ μὲ τὴ γλῶσσα νὰ τὰ ληστεύῃ, καὶ τέτοια πολλὰ γίνονται, ὅταν τὸ δόλωμα τοῦ κέρδους ξεγελάσῃ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, κι' ἀφήσῃ

πίσω ἢ ἀδιαντροπία κάθε συναίσθηση τοῦ δικαίου. Μὰ εὐκόλα τότε οἱ θεοὶ τοῦ παίρνουν κάθε ὑπόληψη καὶ ἐκμηδενίζουν τὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ· καὶ ἔτσι γιὰ λίγο μόνο καιρὸ τὸν ἀκολουθᾷ ὁ πλοῦτος» (320-326).

Ἄν αὐτὴ δὲν εἶναι περιγραφή τῆς σημερινῆς καταστάσεως, δὲν ξέρω μὲ ποιὸ καλύτερο τρόπο μποροῦμε νὰ τὴν περιγράψουμε.

Ὁ Ἡσιόδος ὅμως δὲν περιορίζεται στὴν περιγραφή, ἀλλὰ δίνει στὴ συνέχεια συγκεκριμένες ὁδηγίες, ποιῆς δουλειῆς πρέπει νὰ γίνουν καὶ σὲ ποιὸ συγκεκριμένο χρόνο. Γιὰ παράδειγμα, δίνει λεπτομερεῖς ὁδηγίες τόσο γιὰ τὸ ὄργωμα ὅσο καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀρότρου, γιὰ τὸ κλάδεμα καὶ σκάλισμα, τὴν συγκομιδὴ καὶ ἀποθήκευση, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐπεξεργασία τῶν προϊόντων, ὅπως τοῦ γάλακτος, τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ μαλλιῦ. Εἰδικὰ γιὰ τὸ καλοκαίρι, τὸ ὁποῖο ἔχουμε μπροστὰ μας, μᾶς συμβουλεύει: «Τὸν καιρὸ τοῦ θερισμοῦ, ὅταν ὁ ἥλιος σκληραίνει τὸ δέρμα, ἀπόφευγε τὸ καθισιὸ στὴ σκιά καὶ τὸν πρωῖνὸ τὸν ὕπνο. Τότε πρέπει νὰ κάνης γρήγορα καὶ νὰ κουβαλᾷς τὸν καρπὸ στὸ σπίτι σου, σηκωμένος ἀπὸ τὸ χάραμα, γιὰ νὰ εἶναι σου τὸ βιὸς ἀσφαλισμένο. Ἡ αὐγὴ κόβει τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ ὃ τι μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνη γιὰ μία μέρα» (574-577).

Ποιὸς ἄραγε κάνει σήμερα τὸν κόπο νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὲς τὶς ὁδηγίες τοῦ Ἡσιόδου; Νομίζω ἢ πλέον εὐμενῆς ἀπάντηση εἶναι «ἐλάχιστοι», ἐπειδὴ τὸ κριτήριον δὲν εἶναι πλέον τὸ νὰ γίνουν οἱ ἐργασίες στὸν κατάλληλο καιρὸ, ἀλλὰ ὅποτε ὑπάρχουν φθινοὶ ἐργάτες, διότι τὰ Ἑλληνόπουλα, τὰ μανάρια, πρέπει νὰ διαβάζουν, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοὺς ἀποσπᾷ ἄλλο τι ἀπὸ τὸ διάβασμα παρὰ μόνο τὰ σύγχρονα ἱερά, δηλ. ἡ τηλεόραση καὶ τὸ διαδίκτυο. Ἀργότερα δὲ, ὅταν μεγαλώσουν ἔχουν κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ μάλιστα συχνὰ ὀλονύκτιες “κρασοκατανύξεις” καὶ “ξεσαλλώματα”. Πῶς νὰ σηκωθοῦν τὸ πρωῖ καὶ νὰ κάνουν “κατώτερες” δουλειῆς τῶν Ἀλβανῶν, Τσιγγάνων καὶ Πακιστανῶν;

Ἐπίσης τὸ κριτήριον δὲν εἶναι πλέον νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ αὐτάρκεια τῆς κάθε οἰκογενείας καὶ ἔπειτα τὰ πρὸς πώληση προϊόντα, δὲν εἶναι πλέον τὸ ποῖα καλλιέργεια εἶναι κατάλληλη γιὰ τὶς κατὰ τόπους κλιματολογικὲς καὶ ἔδαφολογικὲς συνθῆκες, δὲν εἶναι κἄν πλέον τὸ τί ζητάει ἡ ἀγορά, ἀλλὰ μόνο τὸ τί ἐπιδοτεῖται!

Ἐδῶ δὲν μιλάμε γιὰ ἀπλᾶ λάθη ἢ ἄγνοια, ἀλλὰ γιὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα καὶ ὀργανωμένα ἐγκλήματα κατὰ τοῦ Ἔθνους. Οἱ ἐπίσημες ἐκθέσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως μιλοῦν γιὰ πωχὰ χώματα, μεγάλη διάβρωση, ἔλλειψη νεροῦ, μικρὲς ἰδιοκτησίες γῆς, ἐφαλάτωση τῶν ἐδαφῶν καὶ συγχρόνως ἐπιδοτεῖ ἀπαιτητικὲς καὶ ὑδροβόρες μονοκαλλιέργειες,

οί ὁποῖες ἐπὶ πλεόν ἔξαντιλοῦν τὰ ἐδάφη. Γιὰ νὰ δεχθῆς αὐτὰ τὰ παράλογα σὲ θεωρητικὸ ἐπίπεδο πρέπει νὰ εἶσαι ἢ τρελὸς ἢ διεστραμμένος. Γιὰ νὰ τὰ ἐφαρμόσης στὴν πράξη, τί, ἀλήθεια, πρέπει νὰ εἶσαι;

«Μέγα νήπιε, Πέρση» προσφώνησε ὁ Ἡσίοδος τὸν ἀδελφὸ του τότε. Πῶς πρέπει νὰ ὀνομασθοῦμε ἐμεῖς οἱ Νεοἕλληνες μετὰ ἀπὸ τόσους αἰῶνες ἀκμαίου πολιτισμοῦ κάτω ἀπὸ κατὰ καιροὺς πολὺ δύσκολες συνθῆκες, καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς περιοδεῖες τοῦ Ἀγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰώλου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔδινε ἀπλῶς ὁδηγίες, σὰν τὸν Ἡσίοδο, ἀλλὰ δίδαξε ἐμπράκτως τὸν ἀγροτικὸ κόσμο, ὅτι τὰ ἐν πολλοῖς ἄγονα μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶναι κατάλληλα γιὰ δενδροκαλλιέργειες. Γι' αὐτὸ εἶχε στὸ ζωνάρι του πάντα σουγιά καὶ κλαδευτήρι καὶ ἔδειχνε πῶς μπολιάζονται τὰ ἄγρια δένδρα καὶ πῶς κλαδεύονται. Ἐλεγε δὲ συχνὰ: «Ὅσοι δὲν ἀγαποῦν τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ θὰ ζοῦν φτωχικά» ἢ στὴ Δρόπολη τῆς Βορείου Ἡπείρου ἀκόμα πιὸ ξεκάθαρα: «Οἱ ἄνθρωποι θὰ γίνουν πωχοί, γιὰτὶ δὲν ἔχουν ἀγάπη εἰς τὰ δένδρα».

Ἄν ἀκούγαμε τὸν Πατροκοσμᾶ, θὰ θρηνούσαμε κάθε καλοκαίρι τόσα καμμένα δάση; Μὴ ξεχνᾶμε ὅτι τὸ μικρότερο μέρος τῶν καμμένων ἐκτάσεων εἶναι ὄντως δάση, τὸ δὲ μεγαλύτερο παραμελημένες ἢ καὶ ἐντελῶς ἐγκατελειμμένες καλλιεργήσιμες ἐκτάσεις, τὶς ὁποῖες κατέκτησαν μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου τὰ αὐτοφυῆ πεῦκα καὶ πουρνάρια.

Ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι τῆς πόλεως, τί μποροῦμε νὰ κάνουμε; Πολλά! Ὅφειλουμε νὰ μεταφέρουμε αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῶν σοφῶν καὶ ἁγίων προγόνων μας στοὺς τόπους τῶν διακοπῶν μας, νὰ διαφωτίσουμε καὶ νὰ ἐνισχύσουμε τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ, γιὰ νὰ παραμείνουν ἐκεῖ καὶ γιὰ νὰ κατακτίσῃ σιγά-σιγὰ ἡ ἐλπίδα τὴν θέσῃ τῶν παραπόνων τους. Καὶ ἐπίσης ὀφείλουμε νὰ μὴν συμπράξουμε στὸ ὀργανωμένο ἔγκλημα κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαρχίας μὲ ἀπερίσκεπτη, ἐπιπόλαια ἢ καὶ ἀπὸ προσωπικὰ συμφέροντα ὑποκινούμενη ψῆφο στὶς ἐπικείμενες Εὐρωεκλογές.

π. Γεώργιος Χάας

ΠΟΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΘΗΚΕ ΤΥΧΑΙΑ

Πρὶν πολλὰ χρόνια ὁ Σέρ Ἰσαάκ Νεύτων εἶχε φτιάξει σὲ μικρογραφία ἓνα ἀκριβὲς ἀντίγραφο τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος. Στὸ κέντρο του βρισκόταν μιὰ μεγάλη χρυσοῦ σφαῖρα ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸν ἥλιο, καὶ γύρω της περιστρέφονταν μικρότερες σφαῖρες ποὺ ἦταν προσαρμοσμένες στὶς ἄκρες ἀπὸ ράβδους ποὺ εἶχαν διάφορα μεγέθη.

Ἀντιπροσώπευαν τόν Ἑρμῆ, τήν Ἀφροδίτη, τήν Γῆ, τόν Ἄρη καί ἄλλους πλανῆτες. Ὅλα αὐτά, ἦταν συνδεδεμένα μέ ὀδοντωτούς τροχούς καί ἱμάντες πού τά ἔκαναν νά περιστρέφονται γύρω ἀπό τόν “ἥλιο” σέ ἀπόλυτη ἄρμονια.

Μιά μέρα καθώς ὁ Νεύτων μελετοῦσε τό κατασκευάσμα, ἕνας φίλος του πού δέν πίστευε στήν Βιβλική ἐξήγηση τῆς δημιουργίας, πέρασε νά τόν ἐπισκεφεῖ. Καθώς εἶχε μείνει ἔκθαμβος μέ τό κατασκευάσμα καί παρακολουθώντας τόν ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος ἔκανε τά οὐράνια σώματα νά κινοῦνται γύρω ἀπό τίς τροχιές τους, ὁ φίλος του εἶπε ὄλο θαυμασμό: “Φίλε μου, Νεύτων, τί ὑπέροχο κατασκευάσμα εἶναι αὐτό! Ποιός σοῦ τό ἔφτιαξε;”

Χωρίς νά κοιτάξει, ὁ Σέρ Ἰσαάκ ἀπάντησε, “Κανέννας.”!

—“Κανέννας;” Τόν ρώτησε ὁ φίλος του. —“Ὅπως τό ἄκουσες! Κανέννας! Ὅλες οἱ τροχαλίες καί οἱ ἱμάντες καί τά γρανάζια βρέθηκαν ἀπό μόνα τους ἐκεῖ, καί, ὡς ἐκ θαύματος(!) ἀπό δική τους τύχη, ἄρχισαν νά περιστρέφονται σίς καθορισμένες τροχιές τους καί μέ τέλειο συγχρονισμό.” Ὁ ἄπιστος ἔπιασε τό νόημα! Τό νά ὑποθέτεις πώς κατασκευάστηκε ἀπό μόνο του ἦταν ἀνόητο. Ἀλλά ἦταν ἀκόμα μεγαλύτερη ἀνοησία τό νά ἀποδεχθεῖ τήν θεωρία πώς ἡ Γῆ καί τό ἀτέλειωτο Σύμπαν ἔλαβαν τυχαία τή μορφή πού ἔχουν. **Τό νά ὑποστηρίζουμε πώς ἕνας κόσμος τόσο περίπλοκος, ὅσο ὁ δικός μας ἀναδύθηκε ἀπό τό χάος εἶναι σάν νά ἰσχυριζόμαστε πώς τά ἔργα τοῦ Σαίξπηρ γράφτηκαν ἀπό πιθήκους πού ἦταν ἀμολημένοι μέσα σέ ἕνα τυπογραφεῖο!**

Ὁ Λόρδος Κέλβιν (1824-1907), Βρετανός ἐφευρέτης ἀπό τόν ὁποῖον πῆρε τό ὄνομά της ἡ ἀπόλυτη κλίμακα θερμοκρασίας, εἶναι γνωστός γιά τήν ἐργασία του πάνω στό πρῶτο διαντιλαντικό τηλεγραφικό καλώδιο καί γιά τήν διατύπωση τοῦ Δεύτερου Νόμου τῆς Θερμοδυναμικῆς. Εἶπε: “ Ἡ ἔναρξη τῆς ζωῆς πάνω στή Γῆ σίγουρα δέν ἦταν τό ἀποτέλεσμα κάποιας χημικῆς ἀντίδρασης ἢ ἠλεκτρισμοῦ ἢ κρυσταλλικῆς ὁμαδοποίησης τῶν μορίων. Πρέπει νά κάνουμε μιά παύση, ἐνῶ ἐρχόμαστε ἀντιμέτωποι μέ τό μυστήριο καί τό θαῦμα τῆς δημιουργίας τῶν ζωντανῶν ὑπάρξεων”!

Γιά ἐμένα, ἡ πίστη ξεκινάει ἀπό τήν ἀντίληψη πώς μιά Ὑπέρτατη Νοημοσύνη ἔφτιαξε τό σύμπαν καί δημιούργησε τόν ἄνθρωπο. Αὐτό δέν μοῦ εἶναι δύσκολο νά, τό πιστέψω, ἐπειδή εἶναι ἀδιαμφισβήτητο. **Ὅπου ὑπάρχει σχέδιο ὑπάρχει καί σχεδιαστής.** Ἕνα σύμπαν γεμάτο τάξη καί ἀπεραντοσύνη μαρτυρεῖ τήν ἀλήθεια τῆς πό μεγαλοπρεποῦς διακήρυξης πού ἔγινε ποτέ “ Ἐν ἀρχῇ ὁ Θεός ἐποίησεν...”

Ἀφοῦ πίσω ἀπό κάθε ρολοῖ πρέπει νά ὑπάρχει καί ἕνας ὠρολογοποιός, ἔτσι λοιπόν καί πίσω ἀπό τήν πολύπλοκη ἀκρίβεια αὐτοῦ τοῦ μεγαλοπρεπούς Σύμπαντος πρέπει ὅπωςδήποτε νά ὑπάρχει ἕνας Θεϊκός Σχεδιαστής καί Δημιουργός.

Ὁ συντάκτης ἐπιθυμεῖ τήν ἀνωνυμία του

ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΟΜΙΛΙΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
μέ θέμα τίς «**ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ**» τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου
καί Ὁμιλητή τόν π. Βασίλειον Βολουδάκη

Ὁμιλία Κυριακῆς 8-2-2009

«**Εξομολογήσεις**», βιβλίο τρίτο, **Τό ὄνειρο τῆς Μόνικας** (συνέχεια).

Τά εἶδη καί οἱ αἰτίες τῶν δακρύων

Επειδή ὑπάρχουν διάφορες κατηγορίες δακρύων, τά δάκρυα πρέπει νά τά ἀναλύουμε στό Θεῖο χημεῖο. Εἴτε πρόκειται γιά δάκρυα συναισθηματικά, συνήθειας, ἐνοχῶν, ὑστερικά, προσποιητά ἤ ἀκόμα καί γιά κροκοδείλια, κ.ο.κ.. Ὁ Μέγας Παρακλητικός Κανὼν ἐξηγεῖ τήν πηγή καί τήν προϋπόθεση τῶν δακρύων. Λέει «τά νέφη τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν τήν ἀθλίαν μου ψυχὴν καί καρδίαν». Ὅταν τά νέφη πυκνώσουν, πέφτει βροχή καί ἔτσι ἀδειάζουν. Ἀντίστοιχα, ὅταν ἡ ψυχὴ θλίβεται, βγαίνει ἓνα εἶδος ἀτμοῦ πού ὑγροποιεῖται καί τρέχουν δάκρυα. Ὁ Μέγας Βασίλειος κάνει μία σχετική ἀνάλυση.

Μέ τήν εὐκαιρία τῶν δακρύων τῆς ἁγίας Μόνικας, ἀναφέραμε τά παρακάτω γιά τά δάκρυα καί κάποια σχετικά μέ αὐτά θέματα. Ἐκτός τῆς φυσικῆς ροῆς τοῦ ὑγροῦ, τά δάκρυα πρέπει νά συνδέονται μέ τόν ψυχισμό καί ὑπάρχει ἓνας κοινός μηχανισμός γιά τά διάφορα εἶδη τῶν δακρύων πού εἶναι τά ἑξῆς: τά συναισθηματικά δάκρυα πού εἶναι ἀκατάσχετα, τά δάκρυα αὐτά πού ἀναβλύζουν γιά νά καθαρίσει τό μάτι καί νά προστατευθεῖ ἀπό τίς οὐσίες πού εἰσχωροῦν σ' αὐτό, τά δάκρυα τῆς κατανύξεως, τά ὅποια δέν εἶναι ἄκαρδα ἀλλά οὔτε καί ἀνεξέλεγκτα. Πολύ σημαντικά εἶναι τά δάκρυα τῆς εὐσπλαχνίας.

Δημιουργοῦνται εὐλόγα διάφορες ἀπορίες. Γιατί τό συναίσθημα κινεῖ τή ροή τῶν δακρύων; Γιατί ἡ θλίψη εἶναι σάν ἓνα σύννεφο πού μᾶς πλακώνει τήν ψυχὴ; Πῶς μετριέται ἰατρικά; Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀχώριστη μέ τό σῶμα καί κάθε κίνησή της ἔχει ἐπίδραση πάνω στό σῶμα. Ἡ ἰατρική θά ἔπρεπε νά εἶναι ὁ πρῶτος κήρυκας

τῆς θεολογίας καί τῆς ἀλήθειας. Δέν εἶναι τά κύτταρα καί ἡ χημεία πού δημιουργοῦν τά αἰσθήματα, τά βιώματα, τίς ἀποφάσεις καί τήν ὅλη πορεία τοῦ ἀνθρώπου. Τά δάκρυα μπορεῖ νά σημαίνουν ἀκόμα καί δειλία ἢ κατακράτηση συναισθημάτων. Ὁ Θεός μᾶς ἔχει δώσει τόσους τρόπους νά ἐκφραζόμαστε ὥστε καί οἱ δίκαιοι καί οἱ ἁμαρτωλοί νά ἔχουμε παρόμοια ἐξωτερικά γνωρίσματα, γιά νά μὴν μπορούμε εὐκόλα νά κατακρίνουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο.

Ἔτσι λοιπόν, ὑπάρχει ἡ ἔνδειξη τῆς ὑγιοῦς ψυχῆς, πού εἶναι σχεδόν ἀδάκρυτη –ἀφοῦ δέν δακρύζει ἀπό παθολογικές αἰτίες ἀλλά μόνο ἀπό κατάνυξη καί εὐσπλαχνία– καί ὑπάρχουν καί ψυχές πού εἶναι εὐδάκρυτες, θά λέγαμε. Ἀκόμα καί στή ζωή καί στή συμπεριφορά τῶν ἁγίων ὑπάρχει αὐτή ἡ ποικιλία, δηλαδή, γιά παράδειγμα, ὁ λυρισμός πού ὑπάρχει στά ποιήματα καί στά ἔργα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου δέν ὑπάρχει στά ἔργα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι πού κλαῖνε πολύ, ἄλλοι ὑστερικοί, ἄλλοι συναισθηματικοί, ἄλλοι πού κλαῖνε καί, ὅμως, ἔχουν ὑγιές ψυχικό φρόνημα, ἄνθρωποι πού δέν κλαῖνε καί ἔχουν ὑγεία ψυχῆς καί ἄλλοι πού δέν κλαῖνε καί κατακρατοῦν τό συναισθημά τους, τό ὁποῖο ξεσπάει κάπου ἄλλοῦ, σέ φωνές, σέ ἀντιδράσεις, κ.λ.π.. Συνεπῶς, δέν μπορούμε νά κρίνουμε ἀπό τά ἐξωτερικά γνωρίσματα καί νά ἀποφανθοῦμε ἂν ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ὑγιής καί κάποιος ἄλλος ἄρρωστος. Εὐτυχῶς, βέβαια γιατί θά εἶχαμε ἔτοιμες τίς ἐτικέτες ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο.

Τά δάκρυα ὄλων τῶν αἰτιῶν ἔχουν τήν ἴδια διαδικασία ἀλλά ἄλλη ἀφετηρία. Τά μὲν συναισθηματικά δάκρυα προέρχονται ἀπό τήν αἴσθησι τῶν λυπηρῶν γεγονότων, πού ἐμποδίζουν τό θέλημά μας καί ὑπάρχουν καί τά σωτήρια δάκρυα ἐπειδή αἰσθάνομαι λύπη γιατί ἐπιβλέπω καί ἐξετάζω τήν ψυχική μου κατάσταση. Αὐτή εἶναι ἡ κατά Θεόν λύπη, ἡ ὁποία πληρώνεται ἀπό τό Θεό πολύ ἀδρά καί τότε τά δάκρυα αὐτά εἶναι γλυκά, δάκρυα χαρᾶς ἢ χαρμολύπης, ὅπως λένε οἱ Ἅγιοι Πατέρες, δηλαδή συνδυασμός λύπης γι' αὐτό πού μοῦ λείπει καί χαρᾶς γιατί τό ἀντιλήφθηκα καί εἶναι εὐκαιρία νά προσεγγίσω τό Θεό γιά νά μοῦ χαρίσει αὐτό πού μοῦ λείπει καί ἐκεῖνος πάντα ὑπερεκπερισσοῦ δίνει. Νά εὐχηθοῦμε, ὥστόσο, τά δάκρυα νά εἶναι μία ἀπόσταξη τῆς

συνείδησης, πού όφείλεται στή συνάντηση τῆς ψυχρότητας τῆς άμαρτωλῆς ψυχῆς μᾶς μέ τή θερμότητα τῆς Θείας χάριτος.

Όμιλία Κυριακῆς 15-3-2009

**«Έξομολογήσεις», βιβλίο τρίτο, Τό όνειρο τῆς Μόνικας
(συνέχεια ἔως τέλους τοῦ Κεφαλαίου).**

Θέλουμε τόν Θεό γι' αὐτά πού δίνει ἢ γι' αὐτό πού θῖναι;

Εἶχαν περάσει ἔννεά ολόκληρα χρόνια ἀπό τό όνειρο τῆς άγίας Μόνικας. Όλα αὐτά τά χρόνια ἢ μητέρα τοῦ άγίου Αὐγουστίνου ἔκλαιγε άσταμάτητα καί παρακαλοῦσε τό Θεό. Βέβαια ἀπό τήν προφητεία εἶχε μαλακώσει ἢ ψυχή της γιατί εἶχε πάρει θάρρος ἐπειδή ὁ Θεός τῆς εἶχε άπαντήσει μέ θετικό τρόπο. Ἐμεῖς, αντίθετα, ἄν βρισκόμασταν στή θέση της, μπορεῖ νά εἶχαμε άφήσει ἔντελῶς καί τήν ἔκκλησία άκόμα καί νά καταφεύγαμε σέ μέντιουμ γιά νά μᾶς ποῦν τί θά συμβεῖ, γιατί ὅταν καθυστερεῖ ὁ Θεός, κάποιοι ἄνθρωποι καταφεύγουν στά μέντιουμ πού ... δέν καθυστεροῦν. Ὁ ἄνθρωπος πού δέν εἶναι σταθερός στή σχέση του μέ τό Θεό πολύ εὐκόλα κλυδωνίζεται, ἀπελπίζεται καί ψάχνει νά βρεῖ ἄλλο Θεό. Ἄλλά ὁ ἴδιος ὁ Θεός λέει «οὐκ ἔσονται σοι θεοί ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ». Κι ἄν άκόμα μᾶς ἔρθει ἢ λύση ἀπό τό διάβολο (ἀφοῦ ἄλλωστε τά προβλήματα τά δημιουργεῖ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος καί ἢ άφροσύνη τοῦ ανθρώπου) καί οἱ ἄνθρωποι προστρέξουν σ' αὐτόν, αἶρει λίγο τήν βάσανο γιά νά τόν πιστέψουμε καί νά ἔχουμε τήν ἔντύπωση ὅτι λύθηκε τό πρόβλημα. Ἐμεῖς ὅμως, δέν πρέπει νά ἐπιθυμοῦμε αὐτή τή λύση, γιατί ἢ μοναδική λύση γιά μᾶς εἶναι ὁ Θεός καί ὄχι άπλῶς ἢ διευθέτηση τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς μας. Ὅταν δέν ὑπάρχει μετάνοια, δέν ὑπάρχει σχέση μέ τό Χριστό, ὑπάρχει ἔμμονή στό θέλημά μου, στόν αὐτισμό μου, στίς ἐπιδιώξεις μου. Ἄλλο εἶναι νά θέλω τό Θεό ἐπειδή εἶναι δυνατός γιά νά μέ βοηθήσει νά πραγματοποιήσω τούς στόχους καί τίς ἐπιθυμίες μου, ὅσο καλοί κι ἄν εἶναι αὐτοί καί ἄλλο νά εἶναι πόθος καί ἐπιδίωξή μου ὁ Θεός.

Όμως, δυστυχῶς χρησιμοποιοῦμε μέ αὐτό τόν τρόπο καί τόν Θεό καί τούς ἄνθρώπους. Ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι παντοδύναμος πᾶμε κοντά του, ὄχι γιά νά άκούσουμε τί ἔχει νά μᾶς πει, αλλά

για νά τοῦ ποῦμε τί θέλουμε νά μᾶς πραγματοποιήσει. Τέτοια ἀνοησία! Ὡστόσο, πρέπει νά θυμηθοῦμε αὐτό πού λέει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ὁ Θεός ἔχει ἐτοιμάσει γι' αὐτούς πού τόν ἀγαποῦν τέτοιες ἀπολαύσεις πού «ὀφθαλμός οὐκ οἶδε, οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβει», δηλαδή δέν μπόρεσε ποτέ μέχρι σήμερα ὁ ἄνθρωπος νά ἐπιθυμήσει αὐτά πού ἤδη ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός.

Ποιά ἐπιθυμία ἀνθρώπινη δέν ἔχει γραφτεῖ, δέν μᾶς εἶναι γνωστή; Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι θά ὑπάρξει κάποιος νά φανταστεῖ κάτι πού δέν ἔχει μέχρι σήμερα ἐκφραστεῖ ἢ τούλάχιστον δέν μπορούμε νά βροῦμε ἄν ἔχει ἐκφραστεῖ. Ἄπαξ καί τό ἐκφράσει κάποιος σήμερα δέν εἶναι αὐτό πού λέει ἡ Ἁγία Γραφή γιατί αὐτά πού ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός δέν μπορούν νά ἀνέβουν στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ὅσο λεπτεπίλεπτος καί σπουδαῖος κι ἄν εἶναι.

Συνεπῶς, πιστός στό Θεό εἶναι ἐκεῖνος πού ἀκούγοντας καί διαβάζοντας αὐτό θεωρεῖ ὅτι τελειώσανε οἱ ἐπιδιώξεις του. Πόσο μακριά εἶναι αὐτά ἀπό ἐμᾶς. Ὁ Θεός εἶναι ἀληθινός. Τίποτα δέν μᾶς ἔχει πεῖ πού δέν τό ἔχει ἐπιβεβαιώσει. Κι ὅμως ἐμεῖς ἐπιμένουμε νά τοῦ ζητᾶμε. Ἐχει ἤδη ἐτοιμάσει γιά αὐτούς πού τόν ἀγαποῦν αὐτά πού δέν μπορούν νά γίνουν ἐπιθυμητά, αὐτά πού δέν μπορεῖ νά ἐπιθυμήσει κανείς νοῦς καί καρδιά καρδιά. Γι' αὐτό ὁ Θεός εἶναι «τῶν ἐφετῶν (ἐπιθυμητῶν) ἡ ἀκρότης». Ὁ πιό ἀκραῖος ἄνθρωπος, ὁ πιό ἀπαιτητικός τῶν οἰωνδήποτε ἐπιθυμιῶν, δέν μπορεῖ νά φανεῖ ἀπαιτητικός μπροστά σέ αὐτά πού ὁ Θεός ἔχει ἤδη ἐτοιμάσει καί πού δέ θά μπορέσουμε νά τά ἀντέξουμε. Αὐτό τό συμπέρασμα βγαίνει διότι μόλις πραγματοποιηθεῖ μιά σφοδρή μας ἐπιθυμία νιώθουμε τήν ψυχή μας νά ἀπογειώνεται καί νά μὴν μπορούμε νά ἐλέγξουμε τή χαρά.

Ἀντιλαμβανόμεστε, λοιπόν, πόσο ἀκατάλληλη εἶναι ἡ ψυχή μας, πόσο ἀπροετοίμαστη καί ἀδύναμη γιά νά ἀντέξει τήν ἀπόλαυση τῶν ἀγαθῶν πού ξεπερνοῦν τό ἀνθρώπινο μυαλό κι τίς ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες καί τοῦ πιό ἀπαιτητικοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ μπορεῖ κανείς νά τερματίσει τήν ὑπαρξή του, νά πνιγεῖ ἀπό αὐτή τήν ἀπόλαυση. Ἄς θυμηθοῦμε τί εἶπε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὅταν εἶδε τό θαῦμα πού ἔκανε ὁ Χριστός «ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ Κύριε ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός ἐγώ εἰμί». Δέν μπορούσε νά ἀντέξει αὐτή τή χαρά, αὐτή τή δωρεά.

Ἐκεῖ ὁ ἅγιος Πέτρος μᾶς ἔδειξε τό μέτρο τῆς ἀτελοῦς ἐνότητος πού εἶχαν τότε. Ὁ Χριστός βέβαια ἀργότερα τοὺς εἶπε «ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐστέ». Ὅμως, μπροστά στήν τελειότητα πού χαρίζει ὁ παντέλειος Θεός ὅλες οἱ τελειότητες εἶναι ἀτελεῖς. Χωρίς νά συγκρατήσῃ καί νά ἐνισχύσῃ ὁ Θεός τήν ψυχή μας δέν μπορούμε νά ἀπολάσῃ αὐτά πού μᾶς ἔχει ἐτοιμάσει.

Ἔτσι, ὁ Χριστός εἶναι καί ὁ προσφέρων καί ὁ προσφερόμενος καί ὁ προσδεχόμενος αὐτῶν πού μᾶς δίνει. Μέ λίγα λόγια, μόνο τό Θεό χρειαζόμαστε γιά τά πάντα, τόν ἑαυτό μας τόν χρειαζόμαστε μόνο γιά νά γνωρίζῃ καί νά αἰσθάνονται τόν Θεό. Γιατί ἂν ὁ Θεός εἶναι οἱ ἐπιθυμίες μας, εἶναι ἡ ἐκπλήρωση τῶν ἐπιθυμιῶν μας καί ὁ ἀποδέκτης τῶν ἐπιθυμιῶν μας, ἐμεῖς τί εἴμαστε; Εἴμαστε ἐκεῖνοι πού μᾶς περιποιεῖται ὁ Θεός, ἐκεῖνοι ὅμως πού θά τά ἀξιωθοῦν αὐτά εἶναι αὐτοί πού τόν ἀγαποῦν καί θά τοὺς βάλῃ ὁ Θεός νά ξαπλώσῃ, νά ἀνακαθίσῃ γιά τήν ἀκρίβεια καί θά περιέρχεται καί θά περιποιεῖται ἕναν-ἕναν. Ἡ ἁγία Μόνικα, λοιπόν, ἐπειδή ἀκριβῶς εἶχε αὐτή τή σχέση μέ τό Θεό, εἰρήνευσε μετά τό ὄνειρο, ἄς περάσανε ἐννέα χρόνια. Γι' αὐτό δέ μοιάζει μέ τίς ἄλλες μητέρες, πού κλαῖνε μέν, ἀλλά δέν εἶναι ἁγίες.

“Ὅταν ἡ ἁμαρτία μας γίνεται μετάνοια

Ἡ ἁμαρτία, ὅταν ὑπάρχει συναίσθηση, ταπεινώνει τόν ἄνθρωπο, γίνεται τρόπον τινά «πλεονέκτημα» τοῦ ἀνθρώπου, γιατί χάνει βέβαια ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἁμαρτία πολλά, ἀλλά κερδίζει ἀπό τόν αὐτοεξευτελισμό τήν ταπείνωση. Παρατηροῦμε, ὅμως, ὅτι τήν ἁμαρτωλότητά μας δέν τήν «ἐκμεταλλευόμαστε» γιά νά κρατηθοῦμε μέ ταπεινό φρόνημα, ἀλλά θέλουμε νά ἀντιπαρέλθουμε τήν ἁμαρτωλότητά μας μέ ἕναν ἐγωϊστικό τρόπο, νά τήν «κουκουλώσουμε» γιά νά φαινόμαστε τέλειοι, δίκαιοι καί ἀναμάρτητοι.

Αὐτό, ὅμως, τό «κουκούλωμα» τῆς ἁμαρτωλότητάς μας, μᾶς ἀφαιρεῖ τή θέα τῶν ἁμαρτιῶν μας καί τό ταπεινό φρόνημα. Καί ἔτσι, ὄχι μόνο δέ μένουμε ταπεινοί, ἀλλά μέ τό πού θά ἐπιχειρήσῃ κάποιος –ιδίως οἱ κοντινοί μας ἄνθρωποι πού ὑφίστανται τίς συνέπειες τῶν ἁμαρτιῶν μας– νά μᾶς ὑπενθυμίσει τήν ἁμαρτία πού ἔχουμε “κουκουλώσει” νά μᾶς ἐλέγξει, γινόμαστε θηρία. Ὁ

ἔλεγχος εἶναι τό πλεονέκτημα. Ἐάν χαθεῖ ἡ συναίσθησις τῆς ἁμαρτωλότητός μας πού εἶναι θετικό στοιχεῖο καί πλεονέκτημα, ὄχι μόνο ἀγιότητα δέν θά ἔχουμε ἀλλά δέν θά ἀξιωθοῦμε οὔτε τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν διαβάσουμε τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου θά δοῦμε πώς ἡ ἀνοδική πορεία του πρὸς τό Θεό μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τόν κάνει νά ἐκφράζεται γιά τόν ἑαυτό του μέ ἀντιστρόφως ἀνάλογα λόγια, φθάνοντας νά τόν ἀποκαλεῖ «ἔκτρωμα»! Αὕτη εἶναι ἡ πορεία πού δείχνει πώς προχωρεῖ ἡ ψυχή. Ἡ δική μας πορεία, ἀντίθετα, εἶναι νά «κουκουλώσουμε» τό «ἔκτρωμα», νά «κρύψουμε» τό «ἐδίωξα τήν ἐκκλησία», πού σημαίνει κάθε πράξις μας ἀντίθετη ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ Θεός, καί κάθε πράξις ἀντίθετη μας ἀπό τό Θεό στό σῶμα μας πού εἶναι ναός τοῦ Θεοῦ. Ἐντί λοιπόν νά διατηροῦμε αὕτη τή συναίσθησις, ἀποκτοῦμε τό φρόνημα πού μᾶς κάνει ἄφρονες.

Ἡ ἐσωτερική σιγή, προϋπόθεσις τῆς ἐκκοπῆς τοῦ θελήματός μας

Κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση ὁ στίχος τοῦ Ἀκάθιστου Ὑμνου «χαῖρε σιγῆς δεομένων πίστις». Ἡ σιγή εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Πόσοι πιστοί ἄραγε αἰσθάνονται ὅτι πλησιάζοντας τό Θεό πρέπει νά σιωπά ὁ ἄνθρωπος, νά τηρεῖ σιγή; Σιγή ἀπό τό νά θέλω νά πετύχω αὐτό πού νομίζω, πού δέ σημαίνει παύω νά ἔχω αὐτοσυνειδησία, παύω νά σκέφτομαι, ἀλλά παύω νά ἔχω τίς ἐπιδιώξεις πού μέ ἐμποδίζουν νά δῶ τί ζητάει ὁ Θεός ἀπό ἐμένα. Σιωπῶ ὅταν παύσουν οἱ ἐπιδιώξεις μου. Θά πρέπει νά ὑπηρετοῦμε τίς ἐπιδιώξεις τοῦ Θεοῦ, τήν ἐπικράτησις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ «ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς». Τά αἰτήματα ἐκεῖνα πού συμβάλλουν σέ αὕτη τήν κατεύθυνση ἐντάσσονται βεβαίως στά αἰτήματα τῆς σιγῆς. Τά ἄλλα πού ὑπηρετοῦν σκοπούς δικούς μας, ἐκτός τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, εἶναι βαττολογία, ὅπως λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, περιττολογία, φλυαρία. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κανένα αἶτημα δέν μπορεῖ νά ἔχει ἀξία, παρά μόνο ἡ πρόθυμη συγκατάθεσις μας «λάλει κύριε καί ὁ δοῦλος σου ἀκούει». Ὅταν ἡσυχάσουμε καί σιγήσουμε θά ἀκούσουμε τόν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς μας, γιὰτί ἀποτέλεσμα τῆς σιγῆς εἶναι ὁ ἦχος τῆς συνείδησις.

Οἱ νυγμοί (τύψεις) τῆς συνειδήσεως ἔχουν μία ἀντιστοιχία μέ τό Μεσονυκτικό, γιατί ὅλη ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἐλέγχεται καί ζωοποιεῖται μέ τή λατρεία τοῦ Θεοῦ. Καί ὅπως στό μεσονυκτικό ἀκούμε «ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου προσπίπτομέν σοι ἀγαθέ», μέ τό νά ἀκούσουμε αὐτούς τούς νυγμούς τῆς συνειδήσεως ἔρχεται τό δεύτερο βῆμα ἡ ἐξομολόγηση: «ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλη τῇ καρδίᾳ μου διηγῆσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου». Μετά τή σιγή, λοιπόν, ἔρχεται αὐτή ἡ προσευχή πού εἶναι ἐξομολόγηση.

Μέσα στή σιγή μπορῶ νά ἀκούσω καθαρά τή συνείδησή μου καί νά μὴν τῆς ὑπαγορεύω ἐγώ τί πρέπει νά πράξει. ἼΑρα ἀκούω τόν πραγματικό ἑαυτό μου καί ὄχι αὐτόν τόν ἑαυτό πού «μακιγιάρω» καί πιστεύω ὅτι εἶμαι. Αὐτή εἶναι ἡ καλλιέργεια τῆς σχέσης μέ τό Θεό καί μέ τόν ἑαυτό μου. Αὐτή εἶναι ἡ ἐργασία τῆς ἁγίας Μόνικας, τήν ὁποία πέρασε καί στό γυιό της. Ἐννοοῦμε φυσικά ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού ἀπέκτησε αὐτή ἡ γυναίκα ἐπισκέφτηκε τό γυιό της καί τοῦ μετέδωσε ἀκριβῶς τά ἴδια. Ἀκούω τή συνείδηση, μαθαίνω ποιός εἶμαι, χάνω πάσα ἰδέα γιά τόν ἑαυτό μου καί τότε τά σχόλια πού κάνουν οἱ ἄλλοι γιά μένα, γιά τό χαρακτήρα μου, γιά τίς ἐνέργειές μου εἶναι πολύ ἀσήμαντα σέ σχέση μέ τίς εἰδήσεις πού ἔχω λάβει μέσα μου, πού εἶναι πολύ πύ συγκλονιστικές ἀπό αὐτά πού μποροῦνε νά δοῦν οἱ ἄλλοι σέ μένα ὡς ἀρνητικά.

ἼΕτσι μαθαίνω ποιός εἶμαι καί γεύομαι καί τοῦ Θεοῦ τήν ἀγάπη πού δέν μέ ἀποστρέφεται βλέποντας τήν κατάστασή μου, ἀλλά ἀκριβῶς ἐπειδή καταλαβαίνει ὅτι θέλω νά δῶ τό πῶς εἶμαι, ἐπεμβαίνει ἐκεῖνος καί τά καλύπτει ὅλα, τά συμπληρώνει, τά ξεπλένει καί τά ἀνακαινίζει.

ἼΟστόσο, δέν πρέπει νά ἔχουμε παραπάνω αἰτήματα ἀπό αὐτά πού προβλέπει ἡ ἐκκλησία στήν ἱερά λατρεία κατά τή Θεία Λειτουργία (πού περιλαμβάνουν καί τή συντήρησή μας σ' αὐτό τόν κόσμο ἀλλά θέτουν καί ἕνα ὄριο). Ζητᾶμε ὅλοι μαζί αὐτά πού προορίζονται γιά τό γενικό καλό καί ὄχι γιά τό παραμικρό, γιατί ὑπάρχει καί ἡ ὁδηγία τοῦ δεκάλογου πού λέει «οὐ λήψει τό ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπί ματαίῳ». ἼΑς ἔχουμε, ὡστόσο, ὁποιαδήποτε αἰτήματα. Δέ χρειάζεται νά φτιάξουμε ἕνα κατάλογο αἰτημάτων καί ἕνα κατάλογο ἀπαγορευμένων αἰτημάτων. ἼΑς

ἀφήσουμε τόν καθένα νά ζητάει ἀπό τό Θεό ὅτι θέλει γιά νά μὴν ὑπάρχουν περιορισμοί στήν προσευχή. Τούλάχιστον νά ζητᾶμε ἀπό τό Θεό ὅτιδήποτε μπορεῖ νά μᾶς φέρει πιό κοντά του, γιά νά σχετιστοῦμε περισσότερο μαζί του. Νά ἀποσκοποῦμε ἐκεῖ καί ὄχι στήν ἐκπλήρωση τῶν αἰτημάτων μας γιατί ὁ Θεός δέ μᾶς στερεῖ οὔτε τά ἀγαθά τῆς γῆς, οὔτε τίποτα. Ἄλλά τί νά τά κάνεις τά ἀγαθά ὅταν ἡ ψυχὴ καί ἡ ἀγάπη γιά τό Χριστό ἔχει ψυχρανθεῖ; Μὲ λύπη διαπιστώνουμε ὅτι ὁ Χριστός γιά μᾶς, κοντεύει νά γίνει μία γραφικὴ φιγούρα, πολὺ καλὴ μὲν, πολὺ παράταιρη δέ μέ τὴν ἐποχὴ μας. Ἄν ὑπῆρχε ἔρωτας τοῦ ἀνθρώπου γιά τό Χριστό ὁ ἔρωτας αὐτός δέ θά κρυβόταν.

Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος ἀναφέρει ὅτι τά ἑννέα χρόνια μετὰ τό ὄνειρο, ἐνῶ ἡ μητέρα του ἀγόγγυστα περίμενε τὴ μεταστροφή του, αὐτός τὰ πέρασε «στά σκοτάδια τοῦ ψεύδους» γιατί εἶχε προσχωρήσει στήν αἵρεση τῶν καθαρῶν, πού εἶχαν ὡς διδάσκαλό τους τό Μάνη, ἐξ οὗ καί μανιχαῖοι (οἱ ὁποῖοι εἶχαν κακοποιήσει καί τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ καί τό περί καλοῦ καί κακοῦ δόγμα, τά εἶχαν διαστρέψει ὅλα) καί συνέχιζε νά κυλιέται κι ἐκεῖνος παρασυρμένος μέσα στήν πλάνη, παρά τίς προσπάθειες πού κατέβαλε. Παρατηροῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού δέν καλύπτει τίς ἁμαρτίες του, τίς “ἀξιοποιεῖ”, ὅπως προείπαμε καί ἡ ἀξιοποίηση αὐτὴ γίνεται μέ εἰδικὴ ἐρμηνεία.

Ἡ ἀξία τοῦ σωστοῦ πνευματικοῦ

Ὁ Θεός, στό διάστημα αὐτό τῶν ἑννέα ἐτῶν ἔδωσε ἀκόμη μία ἀπάντηση στὴ μητέρα τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, αὐτὴ τὴ φορά μέσω ἑνὸς ἐπισκόπου, ἑνὸς ἱερέα, πού εἶχε ἀνατραφεῖ στους κόλπους τῆς ἐκκλησίας καί εἶχε μελετήσει σέ βάθος τίς Γραφές, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἀπὸ παιδί εἶχε πνευματικὸ πατέρα, ὄχι μετὰ πού ἔγινε ἱερέας. Πρόκειται γιά τὸν ἅγιο Ἀμβρόσιο, ἐπίσκοπο Μεδιολάνων. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε ἂν ἐμεῖς ἐξετάζουμε αὐτὲς τίς σοβαρότατες προϋποθέσεις ὅταν ἐπιλέγουμε τὸν πνευματικὸ μας. Στὶς παρακλήσεις τῆς ἁγίας Μόνικας πρὸς τὸν ἐπίσκοπο Ἀμβρόσιο νά προσεγγίσει τό γιό της γιά νά τὸν νουθετίσει, ἐκεῖνος σωστὰ ἀρνήθηκε. Βλέπουμε ὅτι ὁ σωστός πνευματικὸς δέν κάνει τό χατήρι τῆς μητέρας. Κάνει τό χρέος του ἀκόμη κι ἂν ἔχει μπροστά του

άγια μητέρα. Ὁ πνευματικός ἔχει ἀποστολή πού πρέπει νά τήν ἐκτελεῖ, ὅπως ἐμπνέεται ἀπό τήν ἐκκλησία καί ὄχι ὅπως τοῦ ὑπαγορεύουν ἀκόμα καί ἐνάρετα πρόσωπα.

Ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, ὥστόσο, τῆς διηγήθηκε ὅτι κι αὐτός ἐξαιτίας τῆς μητέρας του εἶχε μπλεχτεῖ στά ὑπουλα δίχτυα τῶν μανιχαίων ἀλλά κατώρθωσε μόνος του νά ἀπεμπλακεῖ. Ἐδῶ ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος μᾶς ὀδηγεῖ νά διδαχθοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού θέλει τήν ἀλήθεια τή βρίσκει, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος πού δέν εἶναι ἐραστής τῆς ἀλήθειας, ὅσο καί νά κατηχηθεῖ, ὅσο καί νά καθοδηγηθεῖ δέν πρόκειται νά ἀλλάξει. Βλέπουμε, ἐπίσης, πόσο ὁ ἐπίσκοπος αὐτός εἶχε διατηρήσει μέσα του χωρίς κόμπλεξ, χωρίς ἐγωϊσμό, τήν περιπετειώδη διαδρομή πού εἶχε κάνει καί γι' αὐτό κατανοοῦσε περισσότερο ἀπό τόν καθένα τόν ἅγιο Αὐγουστῖνο. Ἔτσι κρινόμαστε. Λογικά, θά ἔπρεπε ὁ μεγαλύτερος ἁμαρτωλός νά ἔχει τή μεγαλύτερη κατανόηση γιά τούς ἁμαρτωλούς. Καί ὅμως! Ὁ ἁμαρτωλός πού δέν ἔχει μετανοήσει, γίνεται ὁ πιό αὐστηρός κριτής τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ἄς φανταστοῦμε ὅτι εἶχε ὀρίσει ὁ Θεός, γιά λόγους δικαιοσύνης, νά μᾶς κρίνουν οἱ ἁμαρτωλοί πού ἀντιστοιχοῦν στόν ἑαυτό μας. Δέν θά ὑπῆρχε πιό σκληρή κρίση. Ὁ Θεός ὅμως εὐδόκησε νά μᾶς κρίνουν οἱ ἀντίστοιχοι μέ μᾶς ἅγιοι, καί γι' αὐτό ἂν δέν ἀλλάξουμε ἐμεῖς, ὅσο ἐπεικεῖς καί νά εἶναι αὐτοί, ἐμεῖς θά ἐπιμένουμε στή συγκάλυψη τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἡ ἅγια Μόνικα, παρά τήν ἄρνηση τοῦ ἱερέα, ἐπέμενε νά τόν ἱκετεύει, ἀλλά στό τέλος, τά τελευταῖα αὐστηρά λόγια τοῦ ἐπισκόπου τά δέχτηκε σάν φωνή ἐξ οὐρανοῦ. Τό ὅτι ἀντιστάθηκε γιά λίγο, τήν κάνει νά διαφέρει ἀπό τήν Παναγία μας, ἀλλά διαφέρει, καί, μάλιστα πάρα πολύ ἀπό τίς ὑπόλοιπες γυναῖκες. Ἦταν σφοδρή ἡ σύγκρουση ἀνάμεσά τους γιατί καί ὁ ἐπίσκοπος καί ἡ μητέρα τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου ἦσαν διαμάντια πνευματικά. Γι' αὐτό καί ἔγιναν ἅγιοι.

Ἄννα Μανωλάκη

Δικηγόρος

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ Ή ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΑ;

Xρόνια τώρα ή διδασκαλία τῶν Μαθηματικῶν ἐννοιῶν, θεωρημάτων, προτάσεων καί ἀποδείξεων μέ γοήτευαν ἔτσι ὥστε τελικά νά σπουδάσω καί νά ἀσκήσω τήν ἐπιστήμη τῶν μαθηματικῶν!

Ἡ ὑπομονή στήν κατανόηση καί παρουσίαση δύσκολων γιά τούς μαθητές ἐννοιῶν μέ στόχο τήν προετοιμασία τους ὅσο τό δυνατόν καλύτερα γιά τίς ἐθνικές ἐξετάσεις μέ ἔβαλαν στήν ἀναζήτηση ὅσο γίνεται πιά εὐχρηστων γιά τούς μαθητές τρόπων καί μεθοδολογιῶν πέραν τοῦ δέοντος!

Πολλές φορές σέ ἐννοιες τῶν σύγχρονων μαθηματικῶν μέ τίς πολλαπλές ἐφαρμογές τους, ὅπως ἡ ἐννοια τῆς παραγωγῆς, δέν ἦταν τυχαῖα ἀπό μεριάς μου, ἡ περίπτωση προσομοίωσης της ὅπως αὐτῆς τῆς Ἁγίας ἡμῶν Τριάδος!

Γιά ὅσους εἶναι λίγο σχετικοί μέ τό θέμα τῶν παραγωγῶν ἀλλά καί γιά ὅσους δέν εἶναι, ἀπλᾶ ἀναφέρω ὅτι ἡ παράγωγος **εἶναι μία τριπλῆ ἀλλά συνάμα ἰσοδύναμη ἐννοια!**

Εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ της ἓνα ὄριο, ἀλλά ταυτόχρονα μία κλίση εὐθείας ὅπως καί ἓνας ρυθμός μεταβολῆς! Τρεῖς διαφορετικές ἐκφράσεις ἀλλά στήν οὐσία ἡ ἴδια ὑπόσταση!

Ὡς ὄριο θά μπορούσαμε νά τήν παρουσιάσουμε μέ τήν ὀριοθέτηση τῆς Ἁγίας μας Πίστης πού ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μᾶς ἔδωσε σάν παρακαταθήκη!

Ὡς κλίση εὐθείας θά μπορούσαμε νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι μᾶς δείχνει τόν ἴσιο δρόμο πού πρέπει νά ἀκολουθήσουμε, ἄν μεταφορικά παρομοιά-σουμε τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ ὡς μία εὐθεία γραμμή πού γιά ἄλλους εἶναι εὐκόλα βατή γιά νά ἀνέβουν, γιά ἄλλους ὅμως ἀπότομη καί δύσκολη λόγω τῆς μεγάλης της κλίσης!

Ὡς ρυθμός μεταβολῆς ἡ ἐννοια τῆς παραγωγῆς σχετίζεται μέ μεταβαλλόμενα φαινόμενα φυσικοῦ ἢ γεωμετρικοῦ χαρακτῆρα, πού ἀλλάζουν κατάσταση συνάρτηση τοῦ χρόνου.

Στό σημεῖο αὐτό θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι ὅπως ἡ μετάλλαξη καί ἐσωτερική ἀλλαγή πού φέρνει στήν ψυχή τοῦ κάθε χριστιανοῦ ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου καί ὁ ἀγώνας πού δίνει ὁ καθένας ἀπό μᾶς, εἴτε ἐσωτερικά, εἴτε ἐξωτερικά γιά νά μπορέσει νά ἔρθει ὅσο γίνεται κοντά στόν Θεό του!

Ἡ κατανόηση τῆς τριπλῆς ιδιότητος πού εἶναι ἡ παράγωγος ἔχει ὡς κορύφωσή της νά στηρίξει καί νά ἀναπτύξει ὁ κάθε συνάδελφος τό ἐπόμενο κεφάλαιο στήν ὕλη τῶν μαθηματικῶν πού ἔχει νά κάνει μέ τό ὀλοκλήρωμα!

Ἐννοια ἐξίσου σημαντική καί ἀλληλοεξαρτώμενη τῆς παραγωγῆς (τό ὀλοκλήρωμα) πού θά τήν παρομοιάζαμε ὡσάν τήν πνευματική καί ἠθική ὀλοκλήρωση τοῦ μαχόμενου χριστιανοῦ νά κάνει ἀνάταση ψυχῆς καί νά πλησιάσει

ὅσο μπορεῖ κοντά τόν Δημιουργό του.

Ἄλυσιδωτά, τό ὀλοκλήρωμα ἀνοίγει ἀργότερα στούς Πανεπιστημια-κούς φοιτητές ἕναν ἄλλο κόσμο μέ τίτλο “ἀνώτερα μαθηματικά”, πού πλέον δείχνει στόν ἄμεσα ἐνδιαφερόμενο πώς τά μαθηματικά χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐργαλεῖο καί γιά τίς ἄλλες φυσικές ἐπιστήμες.

Θά μπορούσαμε πλέον νά ποῦμε ὅτι ἡ προσπάθεια ὀλοκλήρωσης τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα τοῦ καθενός γιά νά πλησιάσει κοντά στή θεϊκή τελείωση, θά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τό πέρασμα του σέ μιά ἄλλη διάσταση πνευματική, ἀνώτερη καί ἁγία!

Ἦλοι αὐτοί οἱ παραλληλισμοί κάποιων μαθηματικῶν ἐννοιῶν μέ θεολογικά ζητήματα μᾶλλον δέν πρέπει νά εἶναι τυχαῖοι!

Οὔτε σάν λέξεις, οὔτε σάν ἔννοιες, εἴτε ἐτυμολογικά, εἴτε οὐσιαστικά δέν ἀπέχουν ἀπό τόν Θεῖο Λόγο, μιά καί ἀκράδαντα πιστεύω ὅτι ὁ Θεός μᾶς ἐπιτρέπει νά γνωρίσουμε σέ κάθε τομέα τήν ἀλήθεια!

Ἀκόμα καί στίς ἐπιστήμες, χωρίς τήν Θεία παρέμβαση τίποτε δέν θά ἦταν ἐφικτό γιά τόν ἄνθρωπο, πόσο μᾶλλον σέ ἄλλους τομεῖς τῆς ζωῆς, μιά καί ὁ Θεός εἶναι ἡ Ζωή!

Γι’ αὐτό καί στούς μαθητές μου κατά καιρούς καί κατά τήν περίοδο τῶν ἐξετάσεων, συνεχῶς ἀναφέρω ὅτι δέν εἶναι μόνο ἡ γνώση πού θά σᾶς ἐξασφαλίσει τήν ἐπιτυχία ἀλλά καί ἡ προσευχή!

Ἄραγε τά μαθηματικά εἶναι μιά ἀπό τίς γλῶσσες τῆς θεολογίας ἢ μήπως εἶναι ἡ θεολογία ἡ κινητήρια δύναμη τῶν μαθηματικῶν;

Εἶναι πάντως μιά ἐπιστήμη συγκεκριμένη, ἡ γλῶσσα τῶν μαθηματικῶν, τέλεια στήν διατύπωσή της καί ἀλυσιδωτή! Ἄτόφια καί συμπαγής, χωρίς νά ὑπάρχει περίπτωση τά θεωρήματα νά μὴν εἶναι οἱ νόμοι πάνω στούς ὁποίους στηρίζονται οἱ ἀσκήσεις. Ἡ μαθηματική γλῶσσα ὄντως εἶναι μιά καθαρή καί κρυστάλλινη ὁδός γιά νά εἰσχωρήσει κανεῖς στόν κόσμο τῶν ἀριθμῶν.

Ὁ κόπος καί ὁ μόχθος τοῦ μαθηματικοῦ συλλογισμοῦ, πού ἀναπτύσσει ὁ καθένας γιά τήν ἐπίλυση κάποιου μαθηματικοῦ προβλήματος, καί ἡ χαρά πού εἰσπράττει στό τέλος γιά τό πέρασ τῆς ἄσκησης, μοιάζει πολύ μέ τόν ἀγώνα μόχθου γιά τήν αἰώνια ζωή καί τήν χαρά πού θά γευτοῦμε κοντά στήν Θεία ὁδό!

Ὁδός εἶναι ὁ Κύριος μας, μέσω τοῦ Ὁποίου ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώνεται καί ἐξαγνίζει τήν ψυχή του. Κρυστάλλινος ὁ Κύριός μας, ἀμόλυντος καί φιλεῦσπλαχνος σέ σημεῖο πού γίνεται θυσία γιά τό δημιούργημά Του!

Αὐτός μᾶς ἐπιτρέπει καί αὐτός μᾶς ἀποτρέπει ἀπό τό κάθε τί, πόσο μᾶλλον κάνει τό ἴδιο γιά τήν μόρφωσή μας καί τήν ἔρευνά μας ὅταν ἐπιδιώκουμε νά ἀσχοληθοῦμε πνευματικά μέ τούς ἀριθμούς! καί ὄχι μόνο!

Στό σημεῖο αὐτό κλείνοντας θά ἤθελα νά ζητήσω συγχώρεση ἀπό τούς βαθύτατα πνευματικούς πατέρες ἄν ἤθελά μου ἔκανα κάποιο ἀτόπημα, παραλληλίζοντας σέ πολλά σημεῖα τοῦ ἄρθρου μου τήν ἔρευνα τῶν μαθηματικῶν μέ τόν ἀγώνα τοῦ χριστιανοῦ γιά ψυχική ἀνάταση.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλό ἄν ἔσφαλα καί τόλμησα νά συγκρίνω τήν Θεολογία μέ τά μαθηματικά, καθώς καί Ἐσέ τόν Ἕνα καί Μοναδικό, μέ μᾶς τούς ἀνάξιους θνητούς.

Χαράλαμπος Καμπερογιάννης

Μαθηματικός

ΑΝΩΦΕΛΕΣ ΚΑΙ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΕΣ ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΒΛΑΣΤΟΚΥΤΤΑΡΩΝ

Tά τελευταία χρόνια, όλο και συχνότερα, οί γονεῖς μετά τόν τοκετό τοῦ παιδιοῦ τους παροτρύνονται γιά φύλαξη τοῦ 'ΟμφαλοΠλακουντιακοῦ Αἵματος (ΟΠΑ) σέ εἰδικές Τράπεζες φύλαξης, κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα, γνωστές καί ὡς τράπεζες βλαστοκυττάρων.

Οἱ τράπεζες ὑπόσχονται ὅτι, μέ τά ἀποθηκευμένα αὐτά κύτταρα, τό παιδί ἢ οἱ γονεῖς θά ἀντιμετωπίσουν κάποια κακοήθη νοσήματα τοῦ αἵματος, ἂν προκύψουν, καί, ἂν χρειαστεῖ, θά τά χρησιμοποιοῦσιν γιά τήν ἀναγέννηση κατεστραμμένων ἰστώων καί ὀργάνων. Ταυτόχρονα ὑπόσχονται τήν θεραπεία νοσημάτων ὅπως ἡ νόσος τοῦ Parkinson καί ὁ διαβήτης.

Τό ΟΠΑ περιέχει δύο βασικές σειρές ἀρχεγόνων πολυδυνάμων κυττάρων:

Τά ἀρχέγονα αἰμοποιητικά κύτταρα τά ὁποῖα παράγουν ὅλα τά κύτταρα τοῦ αἵματος (λευκά, ἐρυθρά, αἱμοπετάλια) γι' αὐτό καί εἶναι κατάλληλα γιά μεταμοσχεύσεις μυελοῦ τῶν ὀστέων ὅποτε αὐτό ἀπαιτεῖται.

Τά μεσεγχυματικά κύτταρα. Αὐτά μποροῦν νά διαφοροποιηθοῦν σέ χονδροκόπαρα, τενοντοκύτταρα, λιποκύτταρα, μυοκόπαρα καί νευρῶνες προκειμένου νά χρησιμοποιηθοῦν στήν ἀναγεννητική ἱατρική. Ὅλα αὐτά ὁμως πρός τό παρόν ἔχουν γίνει μόνο σέ πειράματα στό ἐργαστήριον (in vitro). Οἱ κυτταρικοί αὐτοί πληθυσμοί εἶναι περιορισμένοι στό ΟΠΑ καί ἀπομονώνονται μέ μεγάλη δυσκολία. Ἄς σημειωθεῖ, ἄλλωστε, ὅτι ἀπαντῶνται καί σέ ἰστούς τῶν ἐνηλίκων ἀτόμων κυρίως στόν μυελό τῶν ὀστέων.

Γιά νά παραλείψουμε τά πολλά στατιστικά στοιχεῖα ἀλλά καί ἱατρικούς ὄρους πού θά κουράσουν τούς ἀναγνώστες, σημειώνουμε μέ ἔμφαση ὅτι ἡ πιθανότητα νά χρησιμοποιηθεῖ τό ΟΠΑ στήν ζωή τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἐλάχιστη. Ἐπιπλέον δέν ὑπάρχει διαφορά στό θεραπευτικό ἀποτέλεσμα ἂν τά ἀρχέγονα αἰμοποιητικά κύτταρα (τό ζητούμενο τῆς μεταμόσχευσης) προέρχεται ἀπό ΟΠΑ ἢ ἀπό τόν μυελό τῶν ὀστέων ἢ τό περιφερειακό αἷμα τοῦ ἴδιου ἀτόμου ἢ ἄλλου δότη συγγενῆ ἢ μή. Ἡ ὁμολογη μεταμόσχευση ΟΠΑ δέν ἔχει κλινικό ὄφελος.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ἄλλωστε ὅτι στά 15 χρόνια ζωῆς τῶν ἰδιωτικῶν τραπεζῶν φύλαξης ΟΠΑ ἔχουν ἀνακοινωθεῖ τρεῖς μόνο περιπτώσεις μεταμόσχευσης ἔναντι 6.000 λοιπῶν μή ὁμολόγων (συγγενικῶν ἢ ὄχι) μεταμοσχεύσεων πού ἔχουν γίνει στά ἴδια χρόνια χάρη στό διεθνές δίκτυο δωρητῶν ΟΠΑ στά εἰδικῶς διαπιστευμένα Κέντρα Μεταμοσχεύσεων σέ ὄλο τόν κόσμο.

Τέλος, ὅσον ἀφορᾶ σέ ἓνα ἀκόμα ἐπιχείρημα τῶν ἰδιωτικῶν τραπεζῶν γιά τήν χρήση τῶν μεσεγχυματικῶν κυττάρων σέ ἀναγεννητικές θεραπείες, πειραμα-τικά δεδομένα μαρτυροῦν τήν δυνατότητα χρήσης τῶν ἀντίστοιχων κυττάρων πού ἔχει στό σῶμα του ὁ κάθε ἐνήλικας. Ἡ εὐρωπαϊκή-ἐπιτροπή γιά τήν ἠθική τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας, ἀμφισβητεῖ ἔντονα τή νομική ἐγκυρότητα ἴδρυσης τέτοιων ἐταιρειῶν καί προτείνει τήν ἄμεση ἐνημέρωση τοῦ κοινοῦ ἀπό Μ.Μ.Ε. καί διαδίκτυο στό ὅτι:

* Ἡ περίπτωση νά χρησιμοποιοῦν τά φυλαγμένα κύτταρα γιά μετα-μόσχευση τοῦ παιδιοῦ ἢ ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογένειας εἶναι ἀμελῆτα.

* Ἡ προτεινόμενη μελλοντική καί θεραπευτική ἐφαρμογή εἶναι τελείως ὑποθετικῆς φύσης, δέν ὑπάρχουν κᾶν ἐπιστημονικές ἐνδείξεις γι' αὐτό.

* Ἡ Ἀμερικανική Ἀκαδημία τῶν παιδίατρων ἐξ ἄλλου συνιστᾶ νά ἀποθαρρύνεται ἡ ἴδρυση τῶν τραπεζῶν αὐτῶν κυρίως διότι ἡ χρήση τους γιά μεταμόσχευση σίς περιπτώσεις λευχαιμίας εἶναι ἀπαγορευτική.

* Ἡ Παγκόσμια Ὁργάνωση Δωρητῶν Μυελοῦ τῶν Ὁσίων ἐκτιμᾷ πῶς ἡ νομική ἐγκυρότητα τῶν ἐμπορικῶν τραπεζῶν φύλαξης ΟΠΑ πρέπει νά ἀμφισβητηθεῖ καθ' ὅσον πωλοῦν μιά ὑπηρεσία ἡ ὁποία δέν ἔχει πραγματική χρήση, ὅσον ἀφορᾶ σέ θεραπευτικές ἐπιλογές. Ὑπόσχονται πράγματα τά ὁποῖα δέν μποροῦν νά προσφέρουν. Ἡ Ἰσπανία καί ἡ Ἰταλία ἔχουν ἀπαγορεύσει τήν ἴδρυση ἀνάλογων ἐταιρειῶν. Ἀντίθετα, ἀπό ὄλες τίς ὀργανώσεις ὑποστηρίζεται ἡ δωρεά ΟΠΑ στά διαπιστευμένα κέντρα μεταμοσχεύσεων μυελοῦ τῶν ὀσίων σέ ὄλο τόν κόσμο.

Νίκη Λούβρου

Χειρουργός Γυναικολόγος

«ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΙΑΚΚΑ» ΟΝΟΜΑΣΘΗΚΕ Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Τό Τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο τῆς ἀειμνήστου Κατηχηρίας μας Αἰκατερίνης Σιάκκα ἐψάλλη στόν Ναό μας τό Σάββατο 2 Μαΐου 2009.

Τῆς Θείας Λειτουργίας καί τοῦ Μνημοσύνου προέστη ὁ Ἄρχιμ. Κωνσταντῖνος Κλαμπώνης, τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ», Ἱεροκήρυκας Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ὁ π. Κωνσταντῖνος ὑπῆρξε γιά πολλά χρόνια πνευματικός πατέρας τῆς Αἰκατερίνης καί γι' αὐτό τήν

γνώριζε πολύ καλά. Ἀναφερόμενος στήν προσωπικότητα καί στήν πνευματική πορεία τῆς, ἐτόνισε ὅτι διεκρίνεται γιά τήν ταπείνωση καί τήν βαθειά ἐν Χριστῷ καλλιέργεια τῆς ἐνῶ ταυτόχρονα ἐκοσμεῖτο ἀπό πολλά χαρίσματα καί καλλιτεχνικές δεξιότητες. Στήν συνέχεια ὁ ὑπεύθυνος τῆς Νεότητος π. Πασχάλης, ὑπογράμμισε τήν σπουδαία προσφορά τῆς στό Κατηχητικό ἔργο τῆς ἐνορίας μας, ἐνῶ ὁ π. Νικόλαος τῆς ἀφιέρωσε ἕνα

έμπνευσμένο ποίημα. Άμέσως μετά, δύο κορίτσια, ή Μανιώ Βασιλάκη και ή Στυλιανή Χριστοδούλου, έκπροσωπώντας τά πολλά Κατηχητόπουλα πού είχάν περάσει τά τελευταία χρόνια από τά χέρια τής Αίκατερίνης, μίλησαν μέ συγκίνηση και εύγνωμοσύνη για τήν προσωπική

σχέση πού είχάν αναπτύξει αλλά και για τήν μεγάλη όφέλεια πού απέκόμισαν από τά χρόνια τής συναναστροφής μαζί της στό Νεανικό Κέντρο τής ένορίας μας.

Τέλος, ό υπεύθυνος του Ναού μας, π. Βασίλειος, μίλησε για τήν ξεχωριστή και ιδιαίτερη θέση πού είχε ή Αίκατερίνη ανάμεσα σε όλες τς Κατηχήτριες πού πέρασαν από τήν ένορία μας τά τελευταία 40 χρόνια, λόγω του έξαιρετικού ήθους, των άρειών και τής σπάνιας προσωπικότηός της. Προσκάλεσε όλους, άμέσως μετά τό τέλος του Μνημοσύνου νά παραστούν στήν τελετή «Όνοματοδοσίας» τής αίθούσης του Νεανικού μας Κέντρου.

Συγκεκριμένα, όπως ήδη είχε ανακοινωθεί στό έκκλησίασμα, τό Έκκλησιαστικό Συμβούλιο του Ναού μας αποφάσισε όμόφωνα, μετά από πρόταση του π. Βασιλείου, ή αίθουσα των Κατηχητικών Συνάξεων νά λάβει τό όνομα τής άειμνήστου Κατηχητριάς μας. Μέ τόν τρόπο αυτό, όπως ύπογράμμισε χαρακτηριστικά ό π. Βασίλειος, όχι μόνο προβάλλουμε ένα σπουδαίο πρότυπο στά παιδιά μας, πού ιδιαίτερα στήν έποχή μας τό έχουν ανάγκη, αλλά και δεσμεύουμε, τρόπον τινά, τήν αγαπητή μας Αίκατερίνη νά προσεύχεται στον Θεό για μās και νά μās ένισχύει στό Πνευματικό έργο υπέρ τής Νεότητος.

Στήν συνέχεια κλήρος καί λαός κατευθυνθήκαμε πρός τό Νεανικό μας Κέντρο. Μπροστά στήν είσοδο έτελέσθη 'Ιερά 'Ακολουθία καί διαβάστηκε είδική εύχή από τόν π. Βασίλειο, καί άμέσως μετά ό π. Κωνσταντίνος έκοψε τήν κορδέλα καί έγιναν τά άποκαλυπτήρια τής μεγάλης έπιγραφής πού έγραφε:

ΛΙΘΟΥΣΑ ΕΘΝΟΡΙΑΚΗΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ ΑΪΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΙΑΚΚΑ.

Όλος ό κόσμος πού παρακολουθοΰσε από τόν προαΰλιο χΰρο χειροκρότησε συγκινημένος. Στήν συνέχεια είσήλθαμε έντός τής αίθουσής όπου έγιναν από τόν π. Βασίλειο τά άποκαλυπτήρια τής δεύτερης μικρότερης έπιγραφής πού έγραφε:

ΑΪΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΙΑΚΚΑ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΑ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1990 ΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ 2009

Κάτω από τήν έπιγραφή ύπήρχε κρεμασμένη ή κορνίζα μέ τήν φωτογραφία της. Κατά τήν διάρκεια του Κεράσματος πού προσεφέρθη στό 'Αρχονταρίκη του Ναού μας καί στό Νεανικό μας Κέντρο από τά μέλη τής Γυναικείας 'Αδελφότητας «ΟΙΚΟΔΟΜΗ», στήν όποία άνήκε καί ή Αΐκατερίνη, δόθηκε ή εύκαιρία σέ όλους νά δοΰνε, έκτός από τήν αίθουσα του Νεανικού μας Κέντρου, καί πολλά χειροτεχνήματα, πού μέ τήν καθοδήγησή τής Αΐκατερίνης Σιάκκα φιλοτέχνησαν κατεσκεύασαν οί κοπέλες του Κατηχητικού Σχολείου, καθώς καί διάφορες φωτογραφίες μέ τήν χορωδία των κοριτσιών, ή όποία συμμετείχε σέ γιορτές του Νεανικού μας Κέντρου.

Εύχή όλων μας τό υπέρ τής Νεότητος καρποφόρο έργο τής Αΐκατερίνης Σιάκκα, νά συνεχισθεΐ στήν αίθουσα πού φέρει πλέον τό όνομά της, καί τό γαλήνιο πρόσωπό της νά μς έμπνέει νά μιμηθοΰμε τίς άρειές της.

π. Πασχάλης Γρίβας

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

* **ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ** στό Κυριάκι Βοιωτίας καί προσκύνημα στην Ίερά Μονή Όσίου Λουκά τοῦ ἐν τῷ Στειρίῳ, θά πραγματοποιηθεῖ τήν **Τρίτη 23 Ἰουνίου 2009** γιά τά παιδιά τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας μας, καί γιά ὄσους ἀπό τούς γονεῖς τους θελήσουν νά τά συνοδεύσουν. Πληροφορίες καί δηλώσεις συμμετοχῆς στόν π. Πασχάλη Γρίβα, μέχρι 20 Ἰουνίου, τό ἀργότερο.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά τήν Θ. Λειτουργία, ἀπό τίς 11³⁰ ἕως τίς 1³⁰ τό μεσημέρι, στήν Πνευματική μας Ἑστία (ὁδός Μαυρομικάλη 96), μέ γενικό θέμα **«Τό βιβλίον “Ἐξομολογήσεις” τοῦ Ἁγίου Ἀγουστίνου, διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς»**.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα πρὸς ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων

εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς **ΤΡΙΤΗΣ**, ὁλοκληρώθηκαν 26 Μαΐου. Τά θεολογικά μαθήματα θά ἐπαναρχίσουν στίς 6 Ὀκτωβρίου 2009.

* **Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** περάτωσε καί αὐτή τόν κύκλο τῶν σεμιναρίων στίς 26 Μαΐου καί θά ἐπαναλειτουργήσῃ στίς 3 Νοεμβρίου 2009. Ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό θέμα: **«Θέματα ἀπό τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη»**. Οἱ Παρακλήσεις στόν Ἁγ. Νεκτάριο θά διακοποῦν κατά τούς μῆνες **Ἰούλιο** καί **Αὔγουστο**.

Ὑπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

Τό Περιοδικό μας θά ἐπανακυκλοφορηθῆ, σὺν Θεῷ, τόν **Σεπτέμβριο 2009**. Οἱ ἱερεῖς, τό ἐκκλησιαστικό Συμβούλιο, οἱ συνεργάτες μας καί τό προσωπικό τοῦ Ναοῦ μας, σᾶς εὐχόμαστε **ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!**